

Credința Apostolică

SĂ LUPTAȚI PENTRU CREDINȚA

IANUARIE - MARTIE 2018

O Frumoasă MOȘTENIRE

DINTR-O PREDICĂ DE DARREL LEE, PAGINA 8

HOLY
BIBLE

MĂRTURIE
UN AMATOR DE
SENZAȚII TARI
SOCOTEȘTE
COSTUL

RAPORT MONDIAL
ROMÂNIA: DOUĂZECI DE
ANI DE EVANGHELIZARE
A SUFLETELOR
ÎNFOMETATE

CLASICII NOȘTRI
ÎNDREPTAREA

Cuprins

VOLUMUL 111-1

DIN CUVÂNT

- Natura Păcatului, 5
- O Frumoasă Moștenire, 8
- Lumina Învingerii, 12
- Concentrați-vă pe lertare, 16

MĂRTURII

- Transformând Încercări în Mărturii, 21
- Un Amator de Senzații Tari Socotește Costul, 24
- Fă-ți Timp să îți Amintești, 26
- Dovezi, 31

RAPORT MONDIAL

- România: Douăzeci de ani de evanghelizare a Sufletelor Înfometate, 35
- Scurte Însemnări, 39

CLASICII NOȘTRI

- Îndreptarea, 42
- Al Doilea Vânt, 45

PUNCT DE VEDERE

DE DARREL LEE

Supraveghetor General

DEȘI S-AR PUTEA SĂ NU SLUJIM ÎN ARMATĂ SAU SĂ NU FIM CHEMAȚI SĂ LUĂM PARTE LA UN RĂZBOI FIZIC NICIODATĂ, FIECARE DINTRE NOI ESTE ANGRENAT ÎNTR-UN RĂZBOI SPIRITUAL FOARTE REAL.

Articolul O Frumoasă Moștenire, aflat la pagina 10 a acestei reviste, face referire la bunicul soției mele, Debbie. În adolescență, Chester Brown s-a rugat pentru mântuire. La scurt timp după ce a fost mântuit, bunicul Brown a început să servească în armata din S.U.A. După tabăra creștină, el a fost repartizat în Europa unde a luptat în timpul Primului Război Mondial.

Într-un interviu cu pastorul său din 1976, a descris cum el și un grup de alți soldați au fost luați din tabara lor de antrenamente și aduși la New York, „în lumina Statuiei Libertății”, unde au fost urcați într-o flotilă de paisprezece nave. Plecând devreme într-o dimineață pentru a traversa Oceanul Atlantic, avioane și zepeline imense i-au însoțit puțină vreme, înainte de a reveni în port. Flotila lor a continuat să călătorească împreună până au ajuns aproape de Europa, de unde navele s-au separat și au navigat către destinații diferite. Bărbații de pe nava bunicului Brown au debarcat în Scoția pentru a se antrena în continuare, înainte de a călători spre sud prin Anglia și de-a lungul Canalului Mânecii către Le Havre, Franța. Curând, el s-a aflat pe frontul de luptă.

El a relatat că în momentul în care au ajuns pe Front, a fost aproape de sfârșitul anului. „Am început să simțim frigul destul de puternic. Trebuia să săpăm tranșee, iar

eu era cât pe ce să îngheț. Săpam șanțuri destul de late pentru două persoane. Am avut bonete supradimensionate în căștile noastre, iar pentru a dormi, le-am tras peste capul nostru și ne-am așezat capul pe cască, apoi am sprijinit cască de panta înclinată. Aceasta a funcționat pe post de perină. Nu mi-am dat niciodată pantofii jos timp de două săptămâni, iar șosetele mi-au crescut în picioare.”

El a descris noaptea dinaintea deplasării spre liniile de front din Pădurea Argonne, spunând: „Băieții așteptau lumina zilei. Blestemau în timp ce înaintam, dar eu am simțit ca și cum aș vrea să mă rog. Mi-am întors privirea spre cerul luminat de stele; părea atât de liniștit acolo sus. Jos era o așă de mare tulburare.” El i-a spus Domnului că, dacă era voia Lui, el știa că Dumnezeu îl putea purta în siguranță. Chiar acolo, Domnul i-a sădit o promisiune în inima lui, „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (Psalmii 91:7). El a relatat: „Am simțit că brațul puternic al lui Dumnezeu a intervenit în dreptul meu.”

După ce au luptat în Franța, unitatea lor s-a mutat la Ypres, un oraș din provincia Flandra de Vest din Belgia. Ypres a ocupat o poziție strategică, deoarece a stat în calea planului Germaniei de a mătura restul Belgiei și Franța prin nord. Prima bătălie din Ypres avusese loc deja, iar bunicul Brown și-a reamintit: „A fost un loc bombardat. Toate

Chester Brown în uniformă sa militară din Primul Război Mondial.

ramurile copacilor au fost aruncate în aer, iar ceea ce a rămas din clădiri erau doar ruine. Am umblat toată ziua pentru a evada din pământul nimănu, un crater de obuz după altul.”

De-a lungul acelei perioade de timp, el a înfruntat lupte grele în care aveau loc multe accidente în jurul lui. O dată, o mașinărie de artilerie a încercat să îl țintească. În timp ce stătea într-o depresiune adâncă în pământ, o rafală de mitralieră improșca cu murdărie în jurul lui. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost credincios față de promisiunea Lui. Deși tovarăși de ai săi au fost doborâți chiar lângă el, bunicul Brown s-a întors în siguranță acasă după încetarea războiului.

Deși s-ar putea să nu slujim în armată sau să nu fim chemați să luăm parte la un război fizic niciodată, fiecare dintre noi este angrenat într-un război spiritual foarte real.

Bunicul Brown în ultimii săi ani.

Încă de pe vremea răzvrătirii lui Lucifer până acum, răul este într-o continuă luptă împotriva binelui. După ce Adam și Eva au cedat ispitei în Grădina, natura lor căzută a fost transmisă întregii rase umane. Din fericire, Isus

a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră prin vărsarea sângelui Său nevinovat la Calvar, iar cei care își mărturisesc și renunță la păcatele lor, pot fi mântuiți. Însă dușmanul sufletului nostru nu se predă când devenim creștini! El continuă să lupte pentru a ne distruge spiritual, folosind tactici menite să ne determine să ne predăm. Totuși, prin harul lui Dumnezeu putem să învingem.

Bunicul Brown nu numai că a făcut parte din armata victorioasă a Primului Război Mondial, dar a și rezistat dușmanului nostru spiritual. El a trăit să devină un patriarh al familiei - patru generații mai târziu, mulți dintre urmașii săi sunt acum mântuiți și slujesc Domnului. Sunt atât de bucuroși că bunicul Brown a refuzat să își abandoneze trupa sau credința! El a slujit lui Dumnezeu la Credința Apostolică până când a murit în ianuarie 1980, fiind un exemplu de angajament și perseverență. M-am căsătorit cu nepoata lui, cu puțin timp înainte de moartea sa, și acum avem propriii copii și nepoți care sunt dedicați Evangheliei pe care el a ținut-o cu ardoare.

Veți citi alte relatări despre victorie în această revistă, precum și instrucțiuni ale modului de a rezista încercărilor dușmanului nostru spiritual. Sperăm că toate articolele vă vor încuraja să perseverați. Atât cei din jurul nostru, cât și generațiile următoare depind de noi pentru a fi credincioși. Determinarea noastră de a continua această „luptă bună a credinței” va fi răsplătită atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare.

Din CUVÂNT

Natura Păcatului, 5

O Frumoasă Moștenire, 8

Lumina Învingerii, 12

Concentrați-vă pe Iertare, 16

NATURA

PĂCATULUI

UN EXTRAS DIN MANUALUL DE MISIUNE AL BISERICII
CREDINȚEI APOSTOLICE EXPLICĂ MODUL
ÎN CARE PĂCATUL SEPARĂ OMUL DE DUMNEZEU.

CUVÂNTUL PĂCAT ESTE UN termen religios care indică atât acte intenționate, sfidătoare, care încalcă legea divină, cât și condiția fundamentală de opoziție față de legea divină din care provin aceste fapte păcătoase. Păcatul separă omul de Dumnezeu și este rădăcina tuturor împotrivițiilor față de El și a conflictelor cu El.

Păcatul este universal. Biblia definește clar că fiecare persoană născută în această lume este un păcătos prin naștere (Psalmul 51:5) și prin alegere (Romani 3:23).

Prima utilizare a cuvântului *păcat* în Scriptură se găsește în Geneza 4:7. În originalul ebraic, cuvântul tradus în acel verset pentru păcat înseamnă „ofensă.” Mai multe cuvinte sunt, de asemenea, traduse prin *păcat* în Scriptură. De exemplu, cuvântul grecesc *hamartia* înseamnă „a rata ținta,” și implică o condiție interioară a păcatului, din care provin acte de păcat. Apostolul Pavel a întrebuițat frecvent acest cuvânt. *Asebeia*, tradus și ca *necinste*, denotă refuzul de a-L onora pe Dumnezeu ca Dumnezeu. *Parabisis* are sensul de „a se retrage” și se referă la o încălcare precisă sau o abatere de la legea lui Dumnezeu. Alte cuvinte traduse prin păcat exprimă condiția de a fi de neînduplecat, refuzul de a asculta, nelegiuire și necredință.

Subiectul păcatului este menționat de sute de ori în Biblie, începând cu păcatul inițial, când Adam și Eva au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului în Grădina Edenului. În primul act de revoltă împotriva lui Dumnezeu, Adam și Eva au ales în mod deliberat să păcătuiască. Ca urmare, natura pură pe care au avut-o când au fost creați a fost coruptă, iar natura lor păcătoasă a fost transmisă tuturor descendenților lor. Astfel, păcatul poate fi descris fie ca o stare, fie ca un act de păcat. Din cauza naturii păcătoase moștenită de la Adam, întreaga rasă umană este înclinată instinctiv spre rău, începând din momentul nașterii. Pe parcursul creșterii lor, oamenii încep să facă alegeri conștiente cu privire la comportamentul lor, fiecare alege în cele din urmă să facă rău și să comită păcate.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie păcatul drept „abatere” de la Legea lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4), iar în 1 Ioan 5:17, citim: „Orice nelegiuire este păcat.” Multe rele specifice sunt identificate în Noul Testament ca fiind păcătoase. Printre acestea se numără: adulter, preacurvie, ucidere (Marcu 7:21); hoție, lăcomie, înșelătorie, poftă carnală, invidie, blasfemie, mândrie (Marcu 7:22); homosexualitate

(Romani 1:26-27); pizmă, răutate (Romani 1:29); vorbire de rău, ciudă, minciună, neascultare (Romani 1:30); lipsă de milă (Romani 1:31); răzbunare (Romani 12:17); imoralitate, necurăție, indecență, idolatrie, vrăjitorie, ură, dușmănie, erezie (Galateni 5:19-20); necredință (Evrei 3:12); ipocrizie (1 Petru 2:1) și răzvrătire (2 Petru 2:10). Alte fapte sunt, de asemenea, identificate în Scriptură drept păcate, dar chiar și această listă

Din cauza naturii păcătoase moștenită de la Adam, întreaga rasă umană este înclinată instinctiv spre rău, începând din momentul nașterii.

relativ scurtă stabilește tipurile de comportament care nu pot exista într-o viață creștină.

Este important să recunoaștem că există o diferență între acte păcătoase și acțiuni, care sunt mai degrabă rezultatul comportamentului uman sau al slăbiciunii, decât un eșec moral. Pentru a comite un act păcătos, trebuie să existe atât cunoașterea Legii lui Dumnezeu, cât și o încălcare intenționată și sfidătoare a acelei legi; astfel de acțiuni izvorăsc din natura carnală. Cu toate acestea, pot exista alte acțiuni care provin din slăbiciuni sau limitări umane care nu sunt păcătoase în sine. Capacitățile fizice, emoționale și mentale ale omului au fost afectate de cădere, iar din când în când presiunea, epuizarea, boala sau raționamentele greșite pot conduce la ofense sau alte manifestări ale slăbiciunii umane. Infirmitatea legată de vârstă sau demența pot de asemenea să denatureze raționamentul și să ducă la acțiuni pentru care individul nu este responsabil din punct de vedere moral. Acest lucru evidențiază necesitatea vitală de a fi cinstit cu sine și cu Dumnezeu, Singurul care cunoaște inima omului. Dacă o persoană a comis un act de sfidare intenționat față de Dumnezeu, el nu trebuie să justifice sau să găsească scuze acelui comportament, ci să recunoască și să se pocăiască de acel păcat în fața lui Dumnezeu.

Biblia face, de asemenea, o distincție clară între păcat și *ispită*. În timp ce cuvântul *ispită* este folosit câteodată în Scriptură pentru a se referi la încercarea sau testarea credinței noastre, mai înseamnă și o ademenire de a

păcătui. Ispitirea ca și ademenire nu este păcat; *cedarea* la o ademenire este păcat. Dumnezeu nu-i abandonează pe ai Săi pentru că sunt ispitiți. Dimpotrivă, El le dă harul și tăria să stea neclintiți în vremurile de ispită.

Scriptura ne învață că este posibil pentru credincioși să trăiască vieți eliberate de păcat, declarând în mod neechivoc că „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieste” (1 Ioan 3:9, vezi și versetele 4-10). Zaharia, vorbind sub inspirația Duhului Sfânt, a vorbit despre promisiunea lui Dumnezeu „că nouă . . . ne va îngădui să-L slujim fără teamă, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre” (Luca 1:74-75). Isus a spus femeii prinse în adulter: „Du-te, și să nu mai păcătuiști” (Ioan 8:11). Cristos a venit să înfrângă puterea păcatului, pentru că citim: „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21; vezi și 1 Ioan 3:8). Pavel a pus întrebarea în Romani 6:11-18, „Ce urmează de aici? Să păcătuim, pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har?” Răspunsul său categoric, „Nicidecum,” este o dovadă clară că este voia lui Dumnezeu ca fiecare creștin să trăiască victorios, fără păcat.

În timp ce o viață victorioasă, fără păcat, este posibilă, Biblia este clară atunci când afirmă că relația cu Dumnezeu poate fi ruptă. Persoanele care au fost născute din nou pot alege să se întoarcă în păcat, la fel cum Adam și Eva din starea lor neprihănită au ales să comită păcatul. Profetul Ezechiel a abordat această problemă atunci când a spus: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea și moare pentru aceasta, moare din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o” (Ezechiel 18:26). Totuși, este posibil ca cineva care s-a depărtat de Dumnezeu să fie din nou restaurat la mântuire și la o relație corectă cu Dumnezeu. Citim, „dacă (cel rău) se întoarce de la păcatul lui și face ce este bine și plăcut, dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri (Ezechiel 33:14-15).

Sfânta Scriptură avertizează că „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Păcatul de care o persoană nu se pocăiește va duce la separarea veșnică de Dumnezeu și la pedeapsa veșnică.

CALVINISM VS ARMINIANISM

În sfera largă a teologiei creștine, Arminianismul și Calvinismul împărtășesc atât istoria, cât și multe doctrine Biblice. Totuși, acestea oferă interpretări ale Scripturii legate de mântuirea prin Isus Cristos, care diferă radical. În plus, există o varietate de abordări în cadrul teoriilor generale ale Calvinismului și Arminianismului; susținătorii ambelor părți nu sunt într-un acord general cu privire la modul în care ei aplică aceste doctrine.

Calvinismul, constituit pe învățăturile religioase ale lui John Calvin (1509-1564), pune accent pe suveranitatea lui Dumnezeu și mântuirea celor aleși (cei pe care El i-a predestinat să fie mântuiți) numai prin harul lui Dumnezeu.

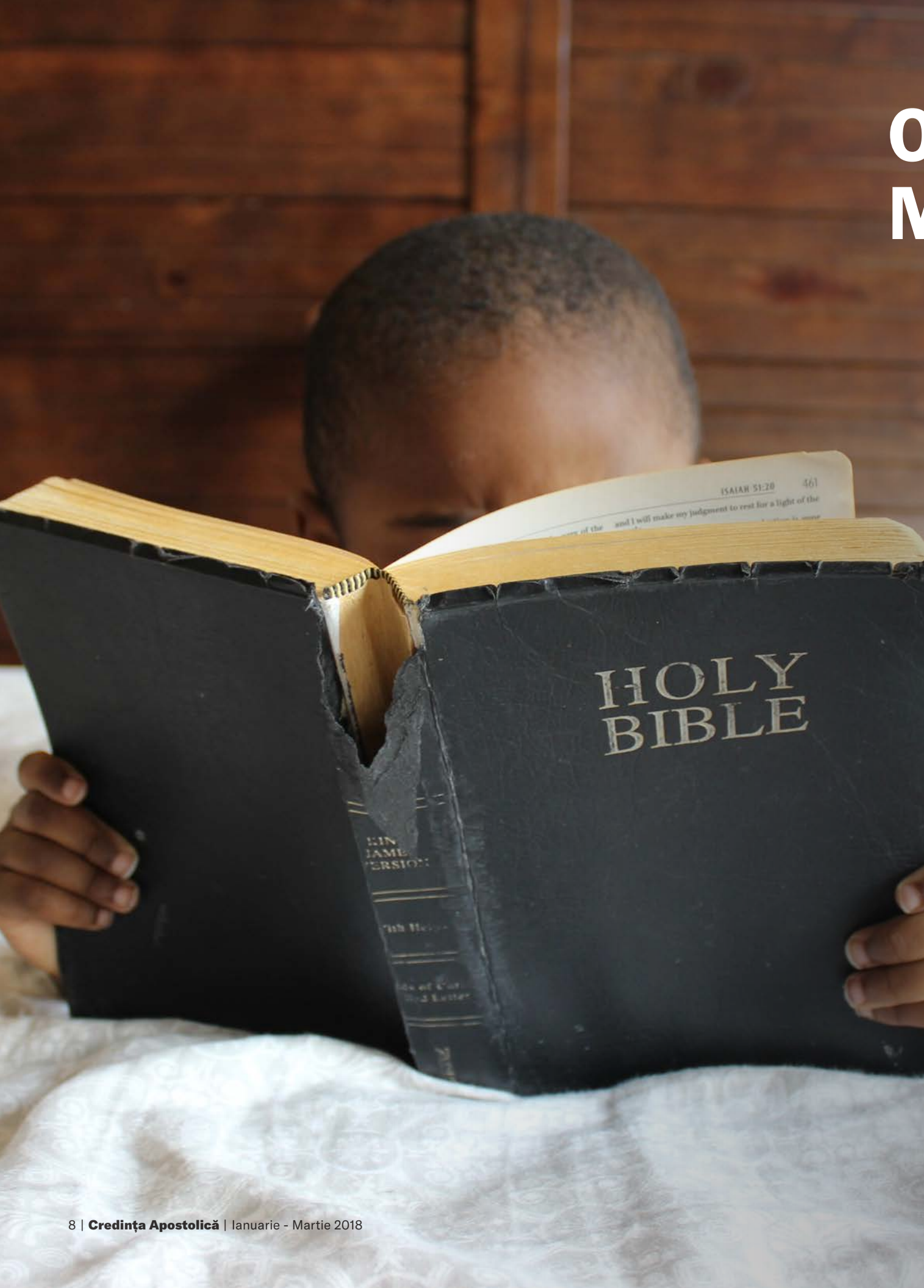
Arminianismul se bazează pe crezurile originale ale teologului Jacobus Arminius (1560-1609), dar

poate include și învățături care aparțin lui John Wesley, precum și altora. Credința Apostolică adoptă cel mai mult viziunea lui Wesleyan asupra Arminianismului.

În lucrările sale scrise, Arminius citează din teologi creștini ai secolului I, care au învățat că harul este extins tuturor, dar că omul, prin voința sa liberă, se poate întoarce spre credință sau depărta de ea. El, de asemenea, a demonstrat că au existat lideri creștini în fiecare epocă, încă de pe vremea lui Cristos, care au învățat că omul poate și ar trebui să trăiască în sfințenie în viața aceasta.

În continuare este prezentat un tabel care prezintă pe scurt cele cinci puncte principale ale diferenței dintre teoria Calvinistă și teoria Arminiană.

CALVINISM	ARMINIANISM
Depravare Totală: Omul se naște cu o natură pervertită și duce lipsă de o voință liberă.	Voință liberă: Omul se naște cu o natură pervertită, dar are voință liberă. Dumnezeu îi atrage pe toți la pocăință, dar omul poate alege ori să se pocăiască și să fie regenerat, ori să se opună și să piară.
Alegere Necondiționată: Dumnezeu a ales doar anumite persoane pentru mântuire. Aleșii sunt cei pe care Dumnezeu i-a predestinat să devină mântuiți.	Alegere Condiționată: Dumnezeu a ales întreaga omenire pentru mântuire. Aleșii sunt cei care răspund ofertei Sale de mântuire cu pocăință și credință.
Ispășire Limitată: Când Cristos Și-a dat viața pe Cruce, ispășirea a fost pusă la dispoziție, dar numai pentru cei aleși.	Ispășire Nelimitată: Când Cristos Și-a dat viața pe cruce, ispășirea a fost pusă la dispoziția tuturor. Totuși, ispășirea este numai în beneficiul aceluia care alege să accepte asigurarea lui Cristos.
Har Irezistibil: Harul este extins numai celor aleși. Chemării lui Dumnezeu nu i se poate rezista și întotdeauna ea va conduce la convertire.	Har Căruia I Se Poate Rezista: Harul este extins tuturor. Omul este liber să accepte sau să respingă chemarea lui Dumnezeu. Convertirea are loc atunci când omul crede și primește harul oferit de Dumnezeu.
Păstrarea Sfinților: Persoanele mântuite își mențin mântuirea până la sfârșit, pentru că sunt păstrate de Dumnezeu. Nicio persoană mântuită nu va fi vreodată pierdută; odată ce un individ este salvat, el este mântuit pentru totdeauna.	Asigurare și Garanție: oamenii salvați pot să-și păstreze mântuirea până la sfârșit prin ascultarea și credincioșia continuă față de Dumnezeu. Cu toate acestea, oamenii salvați își pot pierde mântuirea prin îndepărtarea de Dumnezeu.

O
M

Frumoasă MOȘTENIRE

DIN PREDICA LUI DARREL LEE
SUSȚINUTĂ CU OCAZIA
SERVICIULUI DE INAUGURARE A
TABEREI CREȘTINE DIN
PORTLAND 2017

**NOI DORIM CA
ADEVĂRUL UNEI
VIEȚI CREȘTINE
VICTORIOASE
SĂ FIE TRANSMIS
DIN GENERAȚIE
ÎN GENERAȚIE.**

CUVÂNTUL MOȘTENIRE SE REFERĂ LA ceva ce revine sau aparține unei persoane prin naștere sau care este primit ca moștenire. În unele cazuri, un bunic poate dăruia o avere prețioasă, spunând: „Doresc ca tu să deții aceasta înainte ca eu să plec.” Alteori, donatorul desemnează într-un document juridic modul în care dorește ca bunurile sale să fie distribuite după moartea sa. Când donatorul încetează din viață, proprietatea este transferată beneficiarilor pe baza conținutului acelei hotărâri sau a ultimului testament.

Deși o moștenire poate fi o posesiune fizică, ea poate fi, de asemenea, mai mult decât un obiect tangibil. De exemplu, ar putea fi o tradiție familială sau o abilitate specifică. Cu ani în urmă, bunica soției mele, Friesen, a învățat-o pe Debbie cum să facă rulourile olandeze cunoscute sub numele de zwieback. Ea i-a arătat cum să amestece ingredientele și să frământa aluatul până când era neted și elastic. După ce lăsa aluatul să se ridice până când devenea dublu în dimensiune, îl lovea cu pumnul și apoi îl forma în rulouri, cu o minge de aluat mai mare dedesubt și o bucată mai mică deasupra. După ce rulourile se ridicau a doua oară, ea avea să le coacă până la rumenirea aurie. Deși ingredientele sunt simple, aceste rulouri sunt foarte bune - mai ales cu un cappuccino sau o ceașcă de ceai! Prepararea de zwieback este o parte a moștenirii lui Debbie de care m-am bucurat în mod deosebit de-a lungul anilor.

Cu toate acestea, de o valoare mai mare decât orice posesiune sau tradiție moștenită este o moștenire spirituală. Înainte ca Debbie și cu mine să fim căsătoriți, am aflat că familia ei avea un obicei de a cânta laude Domnului când se așezau la masă împreună. Pe măsură ce au crescut cei doi copii ai noștri, și acum cu cei șapte nepoți, noi am continuat această practică. Așa că tradiția a fost transmisă de la bunicii și părinții soției mele lui Debbie, și acum copiilor și nepoților noștri. Aducând mulțumiri pentru mâncare în acest fel este o parte din moștenirea spirituală a soției mele.

În Psalmul 16, psalmistul și-a exprimat aprecierea pentru moștenirea sa. Citim în versetul 6, „Rândurile mi-au căzut în locuri plăcute; da, eu am o frumoasă moștenire.” Referirea la „rânduri” sau granițe făcea aluzie la modul în care Canaan fusese împărțit cu mulți ani mai devreme. Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam și urmașilor săi că El îi va aduce în Țara Promisă și le va da lor acel teritoriu ca moștenire. Astfel, când Israel a intrat în Canaan, țara a fost împărțită în loturi pentru fiecare trib, cu excepția leviților, care primiseră o porțiune ca fiind a lor.

În timp ce poporul evreu din acel timp probabil s-a bucurat pentru teritoriul fertil care era moștenirea lor, psalmistul, considerat a fi David, s-a bucurat de o moștenire cu o valoare mult mai mare. El a declarat că moștenirea sa este Domnul Însuși! Prezența lui Dumnezeu la dreapta lui era siguranța psalmistului de călăuzire pe „cărarea vieții”, de „bucurii nespuse” și „desfătări veșnice.” (versetul 11). El a fost profund recunoscător pentru privilegiul de a-L avea pe Domnul moștenirea sa.

Eu nu am avut avantajul unei moșteniri spirituale. În timp ce ambele perechi de bunici ale lui Debbie au fost oameni credincioși, niciunul dintre bunicii mei nu a fost un om evlavios și amândouă bunicile mele au murit înainte de a mă naște eu. Când bunica lui Debbie, Friesen, ne vizita acasă, îmi amintesc că eram impresionat de preocuparea sa ca o moștenire de credință să fie transmisă copiilor noștri – strănepoților ei. Deși ea a învățat-o pe Debbie cum să prepare zwieback, era ceva de o importanță mai mare pentru ea decât tradițiile familiale. Ea a dorit credința să fie transmisă generației următoare.

Credința fermă a bunicii Friesen s-a dezvoltat în timpul împrejurărilor grele. Când a fost tânără, mama ei și cele două surori au avut tuberculoză. Sanatoriile au fost pline, așa că pridvorul locuinței familiei a fost pregătit pentru ca bolnavii să fie în carantină chiar acolo, acasă. Bunica Friesen trebuia să treacă printr-o fereastră pentru a se îngriji de mama și surorile ei, dar eforturile ei au fost în zadar: mama ei a murit în timp ce avea patruzeci de ani, o soră a murit la vârsta de optsprezece ani și alta la vârsta de cinci ani. După ce ele nu au mai fost, bunica Friesen s-a căsătorit, iar apoi tuberculoza i-a fost transmisă în timp ce era însărcinată cu primul copil. Totuși, ea s-a rugat și Dumnezeu a vindecat-o! Ea a dorit ca atât copiii, cât și nepoții ei să știe despre acea vindecare. Puterea lui Dumnezeu a atins inima ei și a salvat-o pe ea și pe bunicul Friesen, de asemenea, iar ei și-au păstrat încrederea în Dumnezeu de-a lungul multor ani, până au trecut în veșnicie.

De cealaltă parte a familiei lui Debbie, bunicul ei Brown a fost învățat pe parcurs ce se maturiza despre Rai și Iad. În timpul adolescenței sale târzie, lucrătorii Evangheliei au trecut muntele, ajungând în comunitatea în care locuia el și au ținut întâlniri. Părinții lui i-au spus că avea să fie pierdut pe vecie dacă nu avea să experimenteze nașterea din nou, și Dumnezeu i-a pus convingerea aceasta în inima sa. Într-o zi s-a predat. El a mărturisit: „Am promis Domnului în timp ce am îngenunchat în hambar că, dacă El mă va salva, eu Îl voi sluji tot restul vieții mele. Slava Domnului a coborât. Părea că o

rază de lumină a străpuns acoperișul șubred al hambarului și a coborât în adâncul sufletului meu.” El a spus că neliniștea, îngrijorarea și condamnarea au dispărut, iar bucuria unei alte lumi a umplut inima lui.

Alegerile bunicilor lui Debbie au stabilit pentru familia ei o moștenire spirituală, care a continuat pentru patru generații de descendenți până în prezent. Debbie nu a muncit pentru acea moștenire. Ea nu a câștigat-o, nu a planificat-o, și nu a plătit niciun preț pentru ea. A venit prin virtutea faptului că ea s-a născut într-o familie temătoare de Dumnezeu.

Noi avem o frumoasă moștenire. Noi nu am câștigat-o sau meritat-o, dar o prețuim. Noi o îmbrățișăm. Noi o iubim!

Noi nu dorim să tratăm ceea ce am primit în mod neglijent sau în trecut.

Așa este cu voi și cu mine deoarece luăm în considerare binecuvântările pe care le avem prin moștenirea noastră Credința Apostolică. Când pășesc în acest loc de tabără sau într-una din bisericile noastre, mă gândesc la cei ale căror nume nu le voi ști niciodată, care au depus bani în cutia pentru zeciuieli, care au aranjat ca această proprietate a terenului de tabără să fie cumpărată, ca acest locaș să fie ridicat și ca sanctuarul bisericii să fie construit. Eu nu am plătit pentru aceste clădiri. Nu le-am planificat. Mă bucur de ele prin simplu fapt că sunt prezent aici.

Fără îndoială că așa s-a simțit David când a spus, „Rândurile mi-au căzut în locuri plăcute.” David s-a uitat la ceea ce i-a fost lăsat moștenire, deși știa că nu meritase, și a recunoscut că ceea ce primise era „frumos”. Apoi a continuat să spună:

„eu am o frumoasă moștenire.” Deși a apreciat posesiunea sa tangibilă, recunoștința sa a trecut dincolo de aceasta, cuprinzând moștenirea sa spirituală.

Moștenirea noastră Credința Apostolică este mai mult decât o proprietate în sud-estul Portlandului. Este mai mult decât o clădire de biserică. Este ceva care va dura mai mult decât orice posesiune fizică – este un set de învățături și practici. Este doctrina sănătoasă a Bibliei, a acestei Ploi Târzii ale

CASARSAGURU / ISTOCKPHOTO.COM

Sfintei Evanghelii, pe care veteranii credinței au predicat-o aici de generații întregi și ne-au transmis-o și nouă.

Moștenirea noastră este înțelegerea a ceea ce este o întâlnire de rugăciune - să știm despre o cameră de rugăciune unde slujitorii se adună înaintea fiecărui serviciu, cererile de rugăciune sunt citite și rugăciunile sunt rostite ca Dumnezeu să răspundă nevoilor descrise.

Moștenirea noastră este faptul că putem intra într-un serviciu de biserică și auzi mărturii despre eliberarea de păcat. Este înțelegerea semnificației adevăratei mântuirii - că puterea lui Dumnezeu poate să ia păcatul din inima unei persoane și să o facă o nouă creație în Cristos Isus. Viața victorioasă face parte din moștenirea noastră. Este înțelegerea că nu trebuie să trăim o viață de păcat, să ne pocăim și să obținem iertare și apoi iar să păcătuim, să ne pocăim și să obținem iertare, trecând prin acel ciclu al eșecului total din nou și din nou. Am dovedit că Domnul poate să salveze în mod absolut! El poate să ierte păcatele din trecut și să elimine natura păcătoasă cu care ne-am născut prin experiența unei sfințiri întregi. Aceasta face parte din moștenirea noastră. Deși știm

că organizația Credinței Apostolice nu este singura adeptă a acestei convingeri doctrinare, suntem conștienți de faptul că majoritatea cercurilor religioase din zilele noastre prezintă Evanghelia lui Isus Cristos într-o manieră care găzduiește păcatul. Ei permit păcatul și eșecul, dar moștenirea noastră în această credință - Credința Apostolică - susține învățătura biblică a eliberării de păcat. Am văzut că acest lucru s-a dovedit adevărat de-a lungul anilor în viețile oamenilor din jurul nostru. Am auzit mărturii despre puterea de transformare și păstrare a lui Dumnezeu și am experimentat-o noi înșine.

Corul nostru cântă o melodie care include cuvintele „Cum iubesc acest loc!” Noi cu adevărat iubim acest loc, dar mai mult iubim ceea ce înseamnă acest loc! Înseamnă viața victorioasă. Înseamnă ceea ce bunicii unora au experimentat aici și ceea ce descendenții lor pot încă să experimenteze și astăzi.

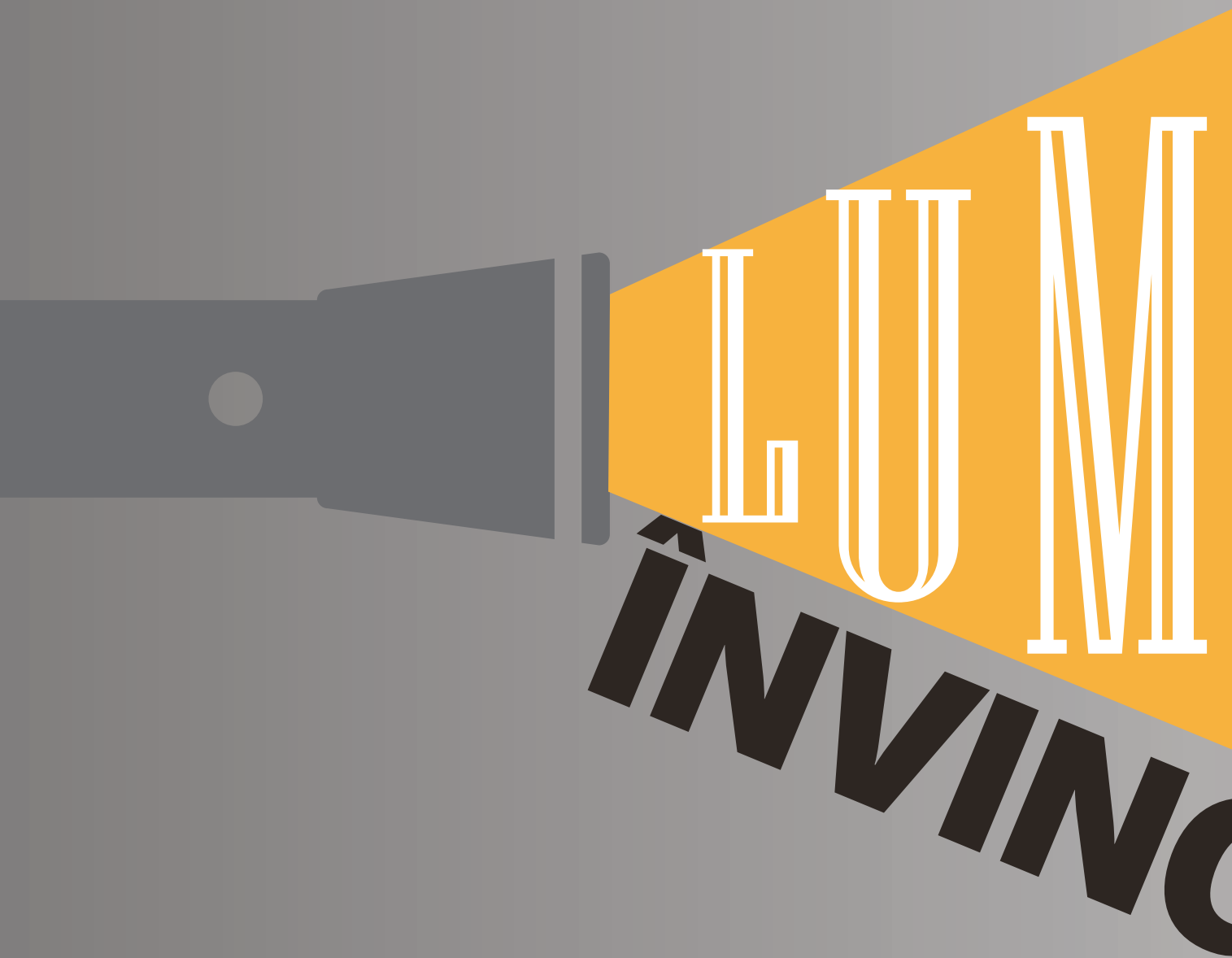
Noi avem o frumoasă moștenire. Noi nu am câștigat-o sau meritat-o, dar o prețuim. Noi o îmbrățișăm. Noi o iubim! Noi nu dorim să tratăm ceea ce am primit într-un mod neglijent sau obișnuit. Apostolul Pavel i-a provocat pe credincioșii din Tesalonic „rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit” (2 Tesaloniceni 2:15). Aceasta este ceea ce dorim să facem. Dacă Domnul întârzie, dorim ca stră-stră-stră-strănepoții bunicii lui Debbie, Friesen, și ai bunicului Brown să se bucure de aceeași Evanghelie pe care strămoșii lor au predicat-o, învățat-o și experimentat-o.

Nu contează mediul din care provii, tu poți fi inclus în beneficiile care fac parte din această moștenire spirituală. Te încurajez să îți predai viața lui Dumnezeu. Rostește o rugăciune care să atingă Cerul și Dumnezeu va răspunde. Poți să experimentezi puterea lui Dumnezeu chiar în această zi, și să devii un beneficiar al acestei frumoase moșteniri.

Rev. Darrel Lee este Supraveghetor General al Organizației Credința Apostolică și păstor al bisericii sediului din Portland, Oregon.

Dintr-o predică

DE CHARLES SCHLEICHER

The image features the word 'LUMINA' in large, white, outlined, sans-serif capital letters. The letters are set against a bright orange background that is part of a larger graphic design. The background is a triangle that points towards the top right, with a grey area below it. The letters are positioned in the upper left quadrant of the page.

LUMINA

 The image shows the letters 'GERII' in large, white, outlined, sans-serif capital letters. These letters are positioned at the bottom left of the page, overlapping the grey background. They appear to be part of a larger word or phrase that is partially cut off.

GERII

ÎN PRIMUL CAPITOL din Evanghelia lui Ioan, primele versete sunt o frumoasă descriere a lui Isus și prezintă cum viața Lui este Lumina oamenilor. În Ioan 1:5 citim despre Isus ca Lumina: „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” Această afirmație este ceva pentru care toți ar trebui să fim recunoscători. Observați că este la timpul prezent – „lumina luminează”. Era la prezent când a fost scrisă și este la prezent astăzi, pentru că Isus încă luminează în întuneric. În expresia „întunericul n-a biruit-o”, alte semnificații ale grecescului katalambano, tradus aici prin „biruit”, exprimă că întunericul nu a putut „acapara” sau „învinge” Lumina. Dimpotrivă, Lumina învinge întunericul. Întunericul nu poate împiedica Lumina să strălucească cel puțin până la un anumit nivel, chiar dacă cei din întuneric au refuzat să o vadă.

O ARMATĂ DE LUMINĂ

Biblia oferă multe exemple despre modul în care Lumina învinge întunericul. În 2 Împărați 6:8-23 citim că regele Siriei a încercat să atace poporul lui Israel. În contradicție cu voia lui Dumnezeu, el a încercat de câteva ori să facă război cu Israel, dar planurile lui au fost întotdeauna zădărnice. Dumnezeu îi spunea profetului Elisei strategiile sirienilor, așa că israeliții erau mereu cu un pas înaintea inamicului lor. În cele din urmă, regele sirian a întrebat ofițerii săi: „Care dintre voi este un trădător?” El nu a putut înțelege cum au fost ruinate planurile lui.

Într-un final, odată ce regele a aflat că Elisei a fost cel care trădase planurile sale, și-a trimis armata să înconjoare casa profetului. Circumstanțele au părut atât de întunecate încât slujitorul lui Elisei a

Determinarea faptului că nu vom căuta în mod intenționat scopuri rele nu este suficientă: **trebuie să fim determinați să-L căutăm pe Domnul.**

crezut că nu mai aveau nicio șansă de supraviețuire. Totuși, Elisei nu a fost îngrijorat deoarece a știut că întunericul nu putea să învingă Lumina. El L-a rugat pe Dumnezeu să-i deschidă ochii slujitorului său și, dintr-odată, omul a putut să vadă de ce nu a fost nevoie să se teamă. Dumnezeu protejase Israelul în tot acest timp, dar în acel moment slujitorul lui Elisei a văzut literalmente lumina, sub forma unor care de foc gata să îi apere - o armată de îngeri din Cer care era mai mare și mai puternică decât cea pe care oricare dintre împărățiile de pe pământ ar putea să o alcătuiască!

Uneori ne putem afla în mijlocul unei probleme și simțim că suntem pe cont propriu. S-ar putea să nu-L vedem pe Dumnezeu lucrând în situație și ar părea că un rezultat bun nu este posibil. Cu toate acestea, când avem Lumina lumii cu noi, nu suntem singuri. Noi nu putem fi depășiți numeric pentru că nicio cantitate de întuneric nu poate învinge Lumina. Lumina strălucește în întuneric, și întunericul nu o poate învinge.

Elisei s-a rugat și Dumnezeu a lovit întreaga armată siriană cu orbire. Această orbire a fost o reprezentare simbolică a întunericului în care ei se aflau deja. S-ar fi putut ca soldații să fi urmat mulțimea și să fi făcut ceea ce li s-a spus, totuși ei se luptau împotriva voinței lui Dumnezeu și aceasta este definiția întunericului spiritual. Există o lecție

în această privință: atunci când oamenii urmează necugetat un lider care merge pe un drum greșit, ei ajung în întuneric spiritual. Determinarea faptului că nu vom căuta în mod intenționat scopuri rele nu este suficientă: trebuie să fim determinați să-L căutăm pe Domnul. Atunci avem promisiunea victoriei în viețile noastre.

Prorocul lui Dumnezeu i-a condus pe sirienii orbi tot drumul până la Samaria, unde și-au recăpătat vederea și au aflat că erau în capitala inamicului lor. Ei s-au întors în Siria, înfrânți de Lumina. Relatarea se încheie așa: „Și oștile sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel.” (2 Împ. 6:23). Sirienii au renunțat, în cele din urmă, la încercarea de a ataca poporul lui Dumnezeu! Acest lucru ne arată că soluția lui Dumnezeu la o problemă va rezolva complet chestiunea. Lumina nu învinge întunericul din când în când și eșuează alte dăți; Lumina perseverează până când problema dispare. Când Lumina lui Dumnezeu învinge păcatul în viața cuiva, acel păcat este înlăturat. Orice alt mijloc pe care oamenii îl pot folosi pentru a combate întunericul poate funcționa doar temporar, dar soluția lui Dumnezeu se ocupă de problemă în întregime, atâta timp cât persoană continuă să umble în Lumina.

LUMINĂ ÎNTR-O ÎNCHISOARE

Secole mai târziu, a existat un alt împărat, numit Irod, care a trăit în întuneric spiritual. Capitolul 12 din Fapte relatează cum Împăratul Irod l-a ucis pe Iacov, primul apostol care a murit pentru Cristos. Necredincioșii din Ierusalim au fost fericiți și s-au bucurat de moartea sa, iar regele a fost mulțumit de faptul că poporul era fericit. El a hotărât că va ucide mai mulți apostoli, ca să obțină și mai multă bunăvoință față de popor. El nu i-a urât sau displicut pe apostoli neapărat, dar plănuia să le ia viața nevinovată și sfântă, pentru simplul fapt că a vrut să

Ne este poruncit de către Dumnezeu să luăm atitudine împotriva răutății, atunci când o întâlnim, **și să alegem să nu facem nimic în schimb, este un lucru rău în sine.**

fie plăcut. Dorința sa de popularitate l-a determinat să fie un agent al răului. Următorul Apostol vizat de Împăratul Irod a fost Petru. Împăratul l-a arestat pe Petru și l-a aruncat în închisoare. În curând avea să fie judecat și, posibil, să înfrunte execuția, dar ceva a oprit acest lucru - Fapte 12:7 spune: „O lumină a

strălucit în temniță... și lanțurile i-au căzut jos de pe mâini." Lumina a strălucit și Petru a fost eliberat! Curând după aceea, Împăratul Irod a fost la Cezareea și a ținut un discurs vizitatorilor din Tir și Sidon. Ascultătorii lui au iubit ceea ce el a avut să le spună și, înainte de a-și încheia cuvântarea, ei strigau că vocea lui era cea a unui dumnezeu. Irod nu i-a contrazis, deși a știut că nu a fost un dumnezeu. El a permis oamenilor să spună în continuare acel lucru, pentru că i-a plăcut ceea ce a auzit. Dumnezeu l-a găsit vinovat pentru că nu spunea nimic, deoarece procedând astfel, Irod a oprit o parte din gloria lui Dumnezeu pentru sine. Acesta este un bun exemplu al faptului că, uneori, să nu faci nimic, este să faci ceva rău. Ne este poruncit de către Dumnezeu să luăm atitudine împotriva răutății, atunci când o întâlnim, și să alegem să nu facem nimic în schimb, este un lucru rău în sine.

Imediat după lipsa de acțiune a lui Irod, un înger al lui Dumnezeu l-a lovit cu moartea. A fost, de asemenea, un înger, cel care l-a eliberat pe Petru din celula închisorii și, deși nu știm dacă a fost același înger, știm că a fost același Dumnezeu, Cel care a dirijat evenimentele. Împăratul puternic care l-a vrut pe Petru ucis, a murit. Iar Petru a trăit. Citim că, după moartea lui Irod, „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, și numărul ucenicilor se mărea" (Fapte 12:24). Astfel, Irod a murit, dar Cuvântul a trăit. Irod a murit, dar Cuvântul a crescut. Irod a murit, dar Cuvântul s-a răspândit. „Cuvântul" este un alt nume pentru Isus, Lumina, și din nou, El a învins întunericul.

LUMINA STRĂLUCEȘTE PEȘTE SAUL

Mai era cineva care voia să scape de Apostoli, precum și de toți ceilalți credincioși creștini. Spre deosebire de Irod, această persoană nu a fost motivată de o dorință pentru popularitate, dar el, de fapt, a urât creștinii suficient încât a dorit ca toți să dispară. Acesta a fost Saul din Tars, care mai târziu a fost numit Pavel. Biblia spune că el a cauzat prăpad în biserică. El personal a sprijinit uciderea primului martir creștin și a început să întemnițeze cât de mulți creștini a putut. El a mers din casă în casă, hotărât să nu se oprească până când toți credincioșii aveau să fie închiși, în ascunzători sau plecați din Ierusalim. Nici chiar aceasta nu a fost suficient pentru el – după aceea a obținut permisiunea legală de a căuta creștini în locuri din afara Iudeii. El a dorit să îndepărteze creștinii de pe toată fața pământului.

Acest lucru este întuneric. Cu toate acestea, povestea nu se termină acolo. În drumul său de a persecuta creștinii din Damasc, lumina a strălucit din Ceruri și l-a doborât pe Saul la pământ! El nu a putut să o înțeleagă; a întrebat: „Cine ești tu, Doamne?" Apoi Isus a răspuns că El era Cel pe care

Saul îl persecutase (Fapte 9:5). Întâlnirea lui Saul cu Lumina a schimbat totul. La scurt timp el a fost în Damasc predicând Evanghelia! În cele din urmă, oamenii au încercat să îl omoare pe Saul din cauza credinței sale în Isus, dar nu au putut să o facă. Lumina a strălucit atunci și Lumina încă strălucește.

ALEGEȚI LUMINA

În prezent există oameni în Siria care încearcă să facă același lucru pe care Saul l-a făcut odată - vor să distrugă existența credincioșilor creștini. Acești dușmani ai Bisericii vor să extirpeze creștinismul prin ucideri, convertiri forțate și înlăturarea credincioșilor din patria lor, iar ei pretind că îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu.

Nu doar în Siria, dar în întreaga lume creștinii sunt provocați, la diferite niveluri, pentru credința lor. Vrajmașul sufletelor noastre urmărește continuu dispariția sfinților, și el împinge pe oricine poate să participe la acel întuneric. Cu toate acestea, fie că vorbim de persecuții în Siria, Irak, Coreea de Nord, China, India, Arabia Saudită, Europa de Vest sau chiar aici - Lumina strălucește în întuneric! Nu trebuie să ne temem sau să fugim de întuneric pentru că întunericul nu va învinge Lumina. Lumina învinge întunericul!

De partea cui ne dorim să fim? Dorim să fim de partea întunericului, care probabil ne poate aduce beneficii pentru o scurtă vreme, dar sfârșește în eșec, dezamăgire, înfrângere și moarte? Sau dorim să fim de partea Luminii? Noi dorim să fim cu Lumina! Lumina învinge întunericul păcatului, regenerând

sufletele care erau odată moarte și făcându-le vii în Cristos. Lumina învinge întunericul firii, ne purifică inimile și ne face sfinți. Mai mult decât aceasta, Dumnezeu ne poate umple cu Duhul Său și ne poate împuternici să aducem Lumina Lui în întuneric. Ce împlinire

extraordinară a faptului că Lumina învinge și astăzi întunericul și că noi putem face parte din aceasta!

Dacă astăzi nu ești de partea Luminii, poți schimba asta, întorcându-te din întuneric la Isus, Lumina. Dumnezeu te va ajuta pe măsură ce hotărăști să urmezi Lumina.

Rev. Charles Schleicher este pastor al Bisericii Credinței Apostolice din Madison, Wisconsin.

CONCENTRAȚI-VĂ PE IERTARE

DINTR-O PREDICĂ DE DAVID LAMBERT

IERTAREA ESTE UN SUBIECT asupra căruia se meditează și se discută, probabil mult mai des decât este aplicat. Acest lucru se datorează faptului că iertându-i pe alții poate fi o provocare. Ca și în privința dietei și a exercițiilor, oamenii cunosc beneficiile iertării, așa că vorbesc despre aceasta, dar când apare o ocazie de a pune în practică principiul, ei consideră că este mai ușor să nu îl practice.

Cu toate acestea, în calitate de creștini, nu putem să tratăm cu ușurință subiectul iertării, deoarece este esențial pentru mesajul Evangheliei. Planul de răscumpărare pentru rasa umană depinde de ea, precum și menținerea propriei noastre mântuiri. Este important să înțelegem de ce avem nevoie de iertare, cum este obținută și de ce trebuie să o acordăm altora.

CINE ARE NEVOIE DE IERTARE ȘI DE CE?

O definiție a cuvântului *iertare* este „a acorda scutire sau iertare pentru o datorie, a elibera sau a pune în libertate”. Acest aspect al iertării - grațierea - este ceva de care fiecare persoană născută în această lume are nevoie. Romani 3:10 spune: „După cum este scris, Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar,” și versetul 23 al aceluiași capitol explică, „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

Păcatul este o problemă universală; primul om, Adam, nu l-a ascultat pe Dumnezeu și a adus păcatul în lume. Fiecare persoană născută de atunci, cu excepția lui Cristos, s-a născut un păcătos. Omenirea are nevoie de o soluție, deoarece Biblia ne spune că nu există păcat, nelegiuire sau ceva necurat care va fi permis să intre în Împărăția Cerurilor. În 1 Corinteni 6:9 citim, „Nu știți că cei nedrești nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?” Soluția este că păcatele noastre trebuie să fie îndepărtate, și când Dumnezeu ne iartă, este exact ceea ce El face. Psalmul 103:12 spune, „Cât de departe este răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.”

Unii oameni nu realizează că iertarea este necesară pentru ca sufletele lor să intre în Cer. Cu câțiva ani în urmă, am lucrat cu un bărbat care credea că, atâta vreme cât el nu își maltrata soția sau nu își neglija îndatoririle, cum ar fi plata impozitelor, era pregătit pentru Cer. În contrast, Biblia spune în Isaia 64:6 că „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mângjită.” A fi un cetățean care respectă legea poate să ofere o aparență exterioară de a fi pregătit, dar nu echipază o persoană pentru Cer. Numai atunci când păcatele noastre sunt iertate și îndepărtate, vom fi calificați să intrăm.

Nevoia de primire a iertării nu se sfârșește după ce păcatele noastre au fost iertate. Aceasta deoarece perfecțiunea morală - având o inimă care este dreaptă față de Dumnezeu - nu echivalează infailibilitatea umană. Vor fi momente când vom vorbi fără ca mai întâi să ne gândim și vom spune ceva regretabil, vom folosi o judecată greșită sau ne vom comporta imatur. Va trebui să primim iertare în aceste situații.

De asemenea, vor fi momente când va trebui să extindem iertarea, deoarece vor exista

momente când alții vor comite greșeli împotriva noastră. O a doua definiție a cuvântului *iertare* este „a înceta permisiunea de resentimente; a renunța la dreptul de a răni înapoi și a renunța la gânduri de răzbunare” Biblia ne învață că acest aspect al iertării este necesar în viața creștină. Trebuie să îi iertăm pe ceilalți pentru greșelile lor împotriva noastră, și, de asemenea, să fim gata să ne cerem iertare și să îndreptăm lucrurile pentru abaterile noastre față de ei. Cristos a subliniat importanța acestui fapt atunci când i-a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage, incluzând cuvintele, „... și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”... și din nou, unde El a spus: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:12, 14-15).

Iertarea este în derulare continuă, iar primirea iertării pentru noi înșine este direct legată de capacitatea și dorința noastră de a ierta pe alții.

CINE ACORDĂ IERTARE?

O idee populară în lumea de astăzi este că ne putem ierta singuri. Unii au sfătuit astfel „pentru ca orice fel de vindecare să aibă loc, mai întâi trebuie să te ierți”. Au fost scrise multe cărți și articole pe această temă, inclusiv cele adaptate pentru anumite păcate, cum ar fi „Iartă-te pentru Înșelăciune și Minciună” și cărți pentru modalitatea de aplicare, cum ar fi „Calea sănătoasă de a te ierta.”

Este adevărat că nu trebuie să lăsăm greșelile pe care Dumnezeu le-a iertat să ne asuprească și să ne împovăreze, nici să nu-i permitem dușmanului sufletelor noastre să ne descurajeze pentru căderi și greșeli neintenționate. Cu toate acestea, nimic din Scriptură nu susține ideea că noi putem să ne iertăm propriile păcate. Cuvântul lui Dumnezeu spune exact contrariul. În Efeseni 2:8-9 găsim: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” Iertarea păcatelor este un dar de la Dumnezeu. El L-a trimis pe Fiul Său, Isus, să moară pentru păcate și numai prin Cristos, noi putem fi iertați și eliberați.

Scriptura, de asemenea, ne învață că atunci când am comis o greșală împotriva cuiva, nu putem merge mai departe fără să nu îndreptăm lucrurile. Matei 5:23-24 spune: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.” Dacă știm că am rănit sau ofensat pe cineva prin cuvintele sau acțiunile noastre, trebuie

să mergem la acea persoană și să ne împăcăm cu ea. Când există ceva între noi și cineva, există ceva între noi și Dumnezeu, iar rugăciunile noastre vor fi reținute.

Acest lucru este valabil și atunci când noi suntem cei care au fost răniți sau ofensați. Matei 18:15 ne învață, „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.” Într-o situație în care cineva ne-a nedreptățit, un răspuns firesc ar fi să spunem: „Ei sunt vinovați, așa că ei trebuie să vină și să-și ceară scuze.” Cu toate acestea, Domnul ne cere să iertăm în felul în care El iartă. Nu este natural; este supranatural. Trebuie să fim proactivi și să facem primul pas în reconcilierea și restabilirea acelei relații. Dumnezeu a făcut prima mișcare când Cristos ne-a iertat. Când noi nu Îl căutam pe El, El ne-a căutat. Unii dintre noi alergam în direcția opusă, dar Domnul a luat inițiativa de a ne căuta și de a ne găsi, pentru ca El să ne poată ierta.

“ Dacă vom recunoaște
nevoia noastră de
Mântuitor și ne vom
pocăi cu adevărat,
Dumnezeu ne va ierta
păcatele.

Indiferent dacă suntem persoana care ofensează sau cea ofensată, instrucțiunea este aceeași. În calitate de creștini, noi trebuie să luăm inițiativa de a îndrepta situația.

CUM ESTE IERTAREA OBTINUTĂ?

Înainte de a putea primi iertare sub formă de grațiere pentru păcatele noastre, noi trebuie mai întâi să admitem nevoia noastră prin recunoașterea și asumarea responsabilității pentru faptele păcătoase pe care le-am comis. Următorul pas este să mărturisim acele păcate lui Dumnezeu. Citim în 1 Ioan 1:9, „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.”

Pocăința este un alt aspect esențial pentru obținerea iertării. În Fapte 3:19, Petru a îndemnat, „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele.” Fără pocăință, nu poate exista iertare. Este posibil să faceți pașii de a vă recunoaște nevoia și de a vă mărturisi păcatele, așa cum mulți oameni fac săptămânal, fără a primi iertare. Următorul pas al pocăinței, care include

întoarcerea de la păcat și bunăvoința de a-l părăsi cu ajutorul lui Dumnezeu, este vital.

Bunicul meu, Marvin Lambert, a avut o mărturie care a clarificat puterea pocăinței. Îmi amintesc când eram băiat, că îl auzeam povestind de când era el un tânăr care a crescut într-o fermă din Mississippi. El obișnuia să spună, „M-am simțit destul de capabil să vâslesc propriul canoe.” Avea un mod descriptiv de a vorbi, dar el voia să spună că era independent și că nu avea nevoie de ajutorul cuiva. Viața lui a mers bine pentru o vreme, în timp ce trăia după bunul plac, dar totul s-a schimbat din ziua în care o bombă a căzut la Pearl Harbor și America a intrat în cel de-Al Doilea Război Mondial. El spunea, „Asta m-a scuturat din cizme, deoarece știam că dacă aveam să fiu ucis pe câmpul de luptă, aș fi mers direct în Iad.” El a început să vorbească cu Domnul afară la fermă și, într-o zi, a auzit întrebarea: „Ce vei face cu păcatele acelea vechi?” El i-a spus Domnului, „Voi renunța la ele, le voi părăsi și nu le voi mai face.” În acel moment, pacea cerului a coborât și a inundat sufletul său. El a mărturisit că frica de moarte a dispărut. A avut siguranța că Dumnezeu l-a întâlnit, că păcatele îi erau iertate și, dacă ar fi fost să moară a doua zi, el ar fi mers la Cer.

Dacă vom recunoaște nevoia noastră de Mântuitor și ne vom pocăi cu adevărat, Dumnezeu ne va ierta păcatele.

ACORDÂND IERTARE ALTORA

Acordând iertare altora nu este întotdeauna ușor, și poate fi în special dificil în anumite circumstanțe, cum ar fi atunci când o persoană continuă să offenseze.

Petru s-a întrebat de câte ori ar trebui acordată iertarea unei singure persoane. El a pus întrebarea lui Isus în timp ce avea deja un răspuns în minte, pe care cu siguranță îl considera ca fiind generos sau cel puțin rezonabil. El a întrebat, „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătuî împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus i-a zis, „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:21-22). Semnificația Lui nu a fost că trebuie să iertăm de 490 de ori, ci că iertarea este nelimitată. Trebuie să renunțăm continuu la jignirile adresate nouă și să nu le purtăm în inimile noastre. Iertarea este legată de eliberarea noastră de o povară, la fel de mult cum este legată de eliberarea celeilalte persoane. Există un citat popular de Lewis B. Smede care spune, „A ierta înseamnă să eliberezi un prizonier și să descoperi că acel prizonier ai fost tu.” Isus ne cere să iertăm, pentru că El dorește ca noi să fim liberi.

O concepție greșită este că iertarea echivalează încrederea în a fi restaurat. În realitate, iertarea este un dar acordat gratuit, în timp ce încrederea este un privilegiu câștigat în timp. Când o persoană este cunoscută ca fiind un ofensator în mod repetat, trebuie

să-l iertăm de fiecare dată, dar aceasta nu înseamnă că ne punem încrederea în acel individ. Dacă cineva vă calcă pe picior de fiecare dată când îl întâlniți, ar trebui să îl evitați sau să stabiliți câțiva parametri. Iertarea permite ofensatorului repetat să lucreze pentru restaurarea încrederii, dar nu înseamnă că încrederea este acordată automat.

**iertarea este un dar
acordat gratuit,**

***în timp ce încrederea este un
privilegiu câștigat în timp.***

O altă circumstanță care face iertarea dificilă este atunci când o persoană refuză să își recunoască fapta greșită și nu arată niciun semn de regret. În astfel de situații, putem să Îi cerem lui Dumnezeu un duh de iertare, în timp ce privim la exemplul lui Cristos. Pe când era atârnat pe cruce, El a spus, „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34). Se ruga pentru cei care L-au bătut, L-au batjocorit, L-au scuipat în față și I-au pironit cuie în mâinile Sale. El a știut că oamenii pentru care S-a rugat nu aveau regrete, totuși El a putut să le acorde iertare pentru că a privit dincolo de păcatele lor, la sufletele lor. Dacă vom privi dincolo de greșală să vedem sufletul care are nevoie de un Mântuitor și ne vom ruga pentru acea persoană, ne va fi mai ușor să iertăm.

NU PUTEM IERTA PRIN PUTEREA NOASTRĂ

Deseori, capacitatea noastră de a ierta este legată de gravitatea greșelii. Există momente când este imposibil din punct de vedere uman să ierți. În acele situații, dacă vom răspunde dorinței de a fi ascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu, El ne va asigura capacitatea, harul și puterea de a-l împlini.

Un exemplu al acestui lucru se regăsește în viața lui Corrie ten Boom. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, familia ei a fost arestată de către nașiști

pentru că au ascuns în casa lor evrei, ajutându-i să scape de Holocaust. În cele din urmă, Corrie și sora ei mai mare, Betsie, au fost duse la lagărul de concentrare din Ravensbruck, unde Betsie a murit. După război, Corrie a călătorit și a vorbit miilor de oameni, spunându-le despre experiențele ei și învățându-i despre darul lui Dumnezeu de iertare și mântuire. Într-o seară, după ce și-a încheiat mesajul, un bărbat s-a apropiat și s-a prezentat ca fiind un fost gardian al taberei Ravensbruck. Întinzându-i mâna, i-a spus că devenise creștin și știa că Dumnezeu îl iertase pentru lucrurile nemiloase pe care le-a făcut, dar a dorit să știe că și ea îl iertase, de asemenea.

Prin propriile cuvinte, publicate în ediția din noiembrie 1972 a revistei Guidepost, Corrie și-a dezvăluit gândurile și reacția:

Betsie murise în acel loc - ar putea el să-i ștergă moartea lentă, teribilă, doar prin rugămintea?

Nu au putut să treacă multe secunde de cât timp a stat acolo, cu mâna întinsă, dar pentru mine au părut ore, în timp ce mă luptam cu cel mai dificil lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

Am stat acolo, răceala acaparându-mi inima. Dar iertarea nu este o emoție. Iertarea este un act al voinței și voința poate funcționa indiferent de temperatura inimii. „Isuse, ajută-mă!” M-am rugat în tăcere. „Pot să îmi ridic mâna, atât de mult pot să fac. Tu, umple-mi golul sentimentului.”

Și rigid, mecanic, mi-am împins forțat mâna în cea întinsă spre mine. Și în timp ce am făcut așa, a avut loc un lucru incredibil. Curentul a început din umărul meu, mi-a coborât pe braț, țâșnind peste mâinile noastre unite. Și apoi această căldură vindecătoare părea să-mi inunde întreaga ființă, aducând lacrimi în ochii mei. „Te iert, frate!” Am plâns. „Din toată inima mea!” Pentru o clipă îndelungată, ne-am strâns mâinile unul celuilalt, fostul gardian și fostul prizonier. Nu cunoscusem niciodată iubirea lui Dumnezeu atât de intens ca până atunci.¹

Corrie n-ar fi putut să ierte prin propria ei putere, dar când a privit la Dumnezeu, El i-a dat capacitatea necesară. Ca urmare, ea a experimentat mai mult din dragostea Lui. Dacă vom privi spre Dumnezeu, El ne va ajuta așa cum a ajutat-o pe Corrie.

CÂND ALEGEM SĂ NU IERTĂM

Când alegem să nu iertăm, nutrim durere și resentimente în inimile noastre. În timp, resentimentele pot deveni amărăciune, ceea ce distruge vieți. Evrei 12:15 spune, „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.” Rezultatul final al acestei stări este prezentat în parabola celor doi datornici, aflată

în Matei 18:23-35. Isus a dat pilda, spunând că a fost un împărat care i-a chemat pe slujitorii săi la el ca să îi dea socoteală. Un servitor a datorat zece mii de talanți, care alcătuiau o sumă imensă - în termeni actuali, ar fi echivalentul a aproximativ șase miliarde de dolari. În această parabolă, regele îl reprezintă pe Dumnezeu, iar slujitorul, pe noi. Suma datorată probabil a fost exagerată pentru a arăta că datoria păcatelor noastre este ceva ce noi nu am putea restitui niciodată. Regele a hotărât ca slujitorul, familia lui și tot ceea ce deținea el să fie vândut pentru a plăti datoria, dar când omul a cerșit milă, regele a avut compasiune față de el și i-a iertat datoria.

Acel slujitor a ieșit apoi și a găsit pe un bărbat care îi datora o sută de gologani, echivalentul salariilor pentru aproximativ o sută de zile sau a muncii pentru patru luni. El l-a luat de gât, a cerut plata și fără a lua în considerare rugămintele pentru milă, l-a aruncat în închisoare. Aceasta este o imagine care ilustrează o inimă neiertătoare. Când sunt comparați cei o sută de gologani cu cei zece mii de talanți, nu înseamnă nimic. De asemenea, orice trebuie să iertăm, indiferent cât de dureros este, atunci când îl privim în contextul a ceea ce Domnul a făcut pentru noi, este mic prin comparație.

Când regele a auzit ce făcuse datornicul iertat, l-a numit „rob viclean,” l-a aruncat în închisoare și l-a dat pe mâna chinitorilor. Este clar din această parabolă că o inimă neiertătoare va ajunge, în cele din urmă, la pedeapsa veșnică din iad.

Domnul ia foarte mult în serios subiectul iertării și așa ar trebui să facem și noi. Dacă primim iertarea Sa pentru păcatele noastre, putem privi înainte la binecuvântarea vieții veșnice din Rai. Și dacă îi iertăm pe alții așa cum am fost iertați noi, binecuvântările lui Dumnezeu pot să curgă nestingherite în viețile noastre.

¹Corrie ten Boom, "Guideposts Classics: Corrie ten Boom despre Iertare", Guideposts, 24 iulie 2017 www.guideposts.org/better-living/positive-living/guideposts-classics-corrie-ten-boom-on-forgiveness.

Rev. David Lambert este Pastorul Bisericii Credința Apostolică din Woodlake, California.

MĂRTURII

Transformând Încercări în Mărturii, 21
Un Amator de Senzații Tari Socotește Costul, 24
Fă-ți timp să îți Amintești, 26
Dovezi, 31

TRANSFORMÂND

ÎNCERCĂRI *in marturii*

Berthena a cunoscut bunătatea lui Dumnezeu în vremuri de bucurie, dar ea a învățat despre bunătatea Lui și în vremurile dificile.

DE BERTHENA (SEGRES) CONYERS

Creșterea mea a fost pe calea sfințeniei. Ambii mei părinți au fost mântuiți și ei și-au educat copiii foarte strict. Părea că am știut despre Evanghelie întreaga mea viață. La vârsta de doisprezece ani m-am rugat și I-am cerut Domnului să mă mântuiască, și El a făcut-o, dar în anii de adolescență consacrarea mea față de Domnul a fost slabă. Am fost în mod regulat la biserică și mereu am vrut să fiu mântuită, dar am dorit de asemenea să fac unele dintre lucrurile pe care colegii mei de școală le-au făcut - lucruri despre care știam că nu ar trebui să le fac. Deși nu am căzut niciodată adânc în păcat, a fost o luptă constantă pentru mine și, timp de mai mulți ani, mi se părea că mereu îi ceream lui Dumnezeu să mă ierte pentru un lucru sau altul.

La vârsta de douăzeci și unu, am realizat că aveam nevoie mai mult din Dumnezeu. Într-o noapte m-am rugat și m-am întors la faptele dintâi, pocăindu-mă și făcând un angajament serios Domnului. În acea noapte El mi-a salvat sufletul și m-a pus pe Stânca ce mă va ține neclintită pentru tot restul vieții mele. Am continuat să-L caut pe Dumnezeu și El m-a sfințit și apoi m-a botezat cu Duhul Sfânt, toate petrecându-se într-un singur an. A fost în 1974, iar aceste experiențe de la Dumnezeu au rezistat testului timpului.

Anul în care am împlinit douăzeci și unu a fost și anul în care m-am căsătorit cu soțul meu, McKeever. Am locuit într-o rulotă mobilă într-un oraș numit Greenleyville chiar afara din Kingstree, Carolina de Sud. La doar câțiva ani după ce ne-am căsătorit, am avut un incendiu puternic în casa noastră. În acea perioadă lucram la un centru de zi pentru copii și cel mai mare fiu al nostru, care avea doi ani, venea cu mine la serviciu. În dimineața focului, am împachetat pentru fiul meu haine de schimb ca să aibă la centrul de zi pentru copii. Soțul meu lucrase schimbul de noapte pentru Georgia Pacific, așa că era în pat adâncit în somn. El a spus că ceva l-a zdruncinat în somn, dar la început a ignorat. A simțit din nou că ceva l-a zdruncinat, de data aceea mai tare, dar încă o dată l-a alungat. A treia oară ceva l-a scuturat cu putere și a spus că a simțit ca și cum cineva l-ar fi împins. Asta l-a trezit, deoarece știa că nu ar fi putut să fie altcineva în cameră și apoi și-a dat seama că rulota fusese plină de fum. A fugit afară să vadă dacă ar fi putut să găsească ceva cu ce să stingă flăcările, dar, odată afară, a văzut că rulota a fost înghițită de flăcări. Apoi a încercat să miște rulota noastră, dar nu a reușit să o pornească. Camioneta și remorca au ars împreună.

În jurul orei 9:00 am fost anunțată la telefon despre ceea ce s-a întâmplat. Când am ajuns la locul scenei, remorca era în cenușă, iar soțul meu stătea acolo fără cămașă și fără pantofi. A fost un miracol că a scăpat în siguranță, dar am pierdut tot ce aveam.

Aceasta a părut o situație imposibilă, dar Domnul a putut să repare totul. Mulți dintre frații de la biserică au fost antreprenori la acea vreme și ne-au spus că, dacă vom cumpăra materialele, ei ne vor ajuta să ne construim o casă. Două săptămâni mai târziu a fost sfârșitul săptămânii de Ziua Recunoștinței, și până atunci am avut toate materialele necesare pe proprietatea noastră. Vineri, după Ziua Recunoștinței, surorile din biserică au venit și au gătit, iar frații ne-au ridicat casa într-o singură zi. Avea patru camere și o baie. În săptămâna următoare a fost finalizată suficient încât noi să ne putem muta în ea. De fapt, aceasta s-a întâmplat în 1977 și încă trăim în acea casă astăzi, deși am adăugat mai multe camere de atunci. Domnul a transformat acel dezastru într-o mărturie a bunătății familiei lui Dumnezeu.

Am întrebat-o de cât timp a studiat cancerul și ea a răspuns:
„De treizeci și opt de ani și nu am mai văzut așa ceva până acum!”

Soțul meu și cu mine am avut încă doi copii; un alt fiu și apoi o fiică. În timp ce ne creșteam familia, Domnul ne-a dovedit de multe ori că este credincios față de noi. De-a lungul anilor am ajuns să iubesc rugăciunea de la altar și să mă rog pentru alții când se confruntau cu încercări. Când aud că cineva are probleme financiare sau de sănătate, îmi place să mă rog pentru ei și să văd că Dumnezeu răspunde.

Odată, cu aproximativ cinci ani în urmă, sora mea mai mare Daisy a fost implicată într-un accident de mașină foarte grav. Avea șaptezeci și unu de ani și în acel accident și-a rupt gâtul, și-a distrus valva aortică și a avut alte leziuni, de asemenea. Doctorii nu au crezut că avea să supraviețuiască peste noapte, dar eu le-am spus: „Voi faceți ce puteți și eu voi face ceea ce pot.” Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să mă rog și mulți alții s-au rugat, de asemenea. Sora mea a suferit o operație și a rămas cu aparat respirator luni de zile, dar Domnul a izbăvit-o și se simte bine astăzi.

Cu patru ani în urmă propria mea stare de sănătate a avut de suferit. Cancerul la sân năpăstuiește familia mea; am patru verișoare primare care au fost diagnosticate cu cancer la sân și au murit de această boală în câteva luni. Când am descoperit un nodul în corpul meu care părea a fi canceros, am făcut o programare la un specialist. După ce mi-a văzut starea, a vrut să mă interneze imediat, dar m-a lăsat să merg acasă în acea noapte. Ea a stabilit o programare de a

reveni pentru o biopsie în dimineața următoare.

Acasă, m-am rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să mă vindece. Cu greu am putut să dorm puțin, și la ora două dimineața, am simțit că ceva se schimba în mine fizic. Până când am ajuns la spital mai târziu în acea zi, nodulul s-a modificat până la punctul în care medicii nu au putut nici măcar să facă biopsia. M-au examinat și apoi mi-au spus: „Nu aveți cancer.” Specialistul de dinainte totuși a insistat să fac un RMN; arătasem atât de rău înainte, încât ea a crezut că probabil cancerul se răspândise deja în corpul meu. Următoarea dată când am văzut-o, trecuseră doar trei zile și nu a putut să creadă ceea ce a văzut: cancerul nu era acolo. Am întrebat-o de cât timp a studiat cancerul și ea a răspuns, „De treizeci și opt de ani și nu am mai văzut așa ceva până acum!” Dumnezeu mi-a dat o nouă șansă la viață și de atunci nu am mai avut niciun semn de cancer.

De asemenea, Domnul a readus la viață doi dintre nepoții mei, atunci când ne-am rugat pentru ei. Primul dintre ei avea probleme de respirație și nu era de așteptat să supraviețuiască până a doua zi. Am călătorit la Birmingham, Alabama, să-l văd și îmi amintesc că am stat pe patul de spital împreună cu el și m-am rugat. Dumnezeu mi-a dat o confirmare în inima mea că va trăi, și a trăit. El este bine astăzi. Apoi, anul trecut, un alt nepot a fost deznădăjduit de bolnav și am zburat la Baltimore pentru a fi lângă el. Greutatea lui scăzuse de la aproximativ 113 la 81 de kilograme și a fost ținut la un aparat respirator. Nu putea să meargă sau să poarte o conversație; condiția lui părea groaznică. Rugăciuni au fost înălțate pentru el zi și noapte, iar în decursul unei săptămâni, Domnul i-a restaurat sănătatea până în punctul în care putea să comunice și să meargă. Într-o zi, medicii ne-au spus că va suferi leziuni hepatice permanente, dar în ziua următoare au schimbat diagnosticul și au spus că nu va avea în permanență leziuni hepatice, până la urmă. Starea lui a continuat să se îmbunătățească și astăzi lucrează din nou.

De multe ori Domnul a dovedit că El poate să vindece, dar în primăvara trecută am avut un caz de urgență în familie și Domnul a ales să facă ceva diferit. Într-o zi, în timp ce plecam de la ora de rugăciune de după-amiază de la biserică, fiul meu m-a sunat și mi-a spus că nepoata mea de opt ani, McKaylan, a avut un atac cerebral. Când am ajuns la spital să o văd, ea nu răspundea nimănui. Pielea ei era rece, iar mie mi se părea că era pe moarte. Mama ei și cu mine am fost amândouă lângă patul ei și ne-am rugat fierbinte, cerându-l Domnului să nu o ia. Apoi, fără nici un motiv aparent, pur și simplu s-a trezit. Doctorii i-au făcut teste și au spus că este perfect în regulă. Mintea ei era limpede, iar inima puternică, și după două zile a fost externată.

McKaylan s-a întors la școală și profesoara ei a spus că a părut la fel de ageră ca și până înainte de acel incident. Cu toate acestea, în vinerea următoare, la nouă zile după atacul ei, McKaylan i-a spus profesoarei că nu s-a simțit bine. Au chemat o ambulanță și, când am aflat, m-am dus la spital să o văd. De-a lungul călătoriei mele de cincisprezece minute cu mașina, în timp ce mă rugam, m-am trezit repetând „Harul Tău îmi este îndeajuns.” Nu am înțeles de ce, dar când mi-am deschis gura, acestea au fost singurele cuvinte pe care le-am putut rosti.

La spital, McKaylan a fost atentă și a vorbit, dar

Tot ce am putut să spun a fost: „Harul Tău îmi este îndeajuns”, și el este.

ea suferea și de dureri de stomac. Puteai să o auzi plângând din afara camerei. Mama ei era deja acolo, a fost multă agitație, asistentele se străduiau să ia o mostră de sânge și McKaylan striga de durere. Fratele meu, Eugene Segres, Jr., este pastorul bisericii noastre din Kingstree, și el a venit, de asemenea, cu soția lui, Gertie, pentru ungeri și să se roage pentru McKaylan. În toiul a tot ceea ce se petrecea, ea s-a oprit pentru o clipă și mi-a spus: „Bunico, te iubesc.” I-am spus, „McKaylan, te iubesc mai mult decât orice mi-ăș putea imagina.” Nu am realizat că ea își lua rămas bun; nu am știut că ea avea să moară. Ultima dată când a fost în spital, am crezut că am văzut moartea și m-am rugat Domnului să nu o ia. Dar de data aceasta, Domnul nu mi-a permis să înțeleg ce se întâmpla, așa că nici măcar nu m-am rugat ca El să o vindece. Nu pot să îmi explic, dar singura rugăciune pe care am putut să o rostesc a fost: „Harul Tău îmi este îndeajuns.”

Aproximativ treizeci de minute mai târziu, McKaylan a răsuflet adânc și ne-a părăsit. Doctorii au intrat și au încercat să o resusciteze, dar ea ne părăsise. Mai târziu, ei ne-au spus că pricina morții a fost o complicație a virusului gripal pe care l-a avut în urmă cu o lună, ceea ce a dus la un atac de cord.

Pierderea unei nepoate a fost ceva cu care nu m-am mai confruntat niciodată înainte, dar Dumnezeu m-a păstrat zi de zi. Imediat după ceea ce s-a întâmplat, diavolul a încercat să-mi descurajeze sufletul. Gândul care mi-a venit în minte a fost: „Te-ai rugat pentru sora ta și nepoții tăi și ei au supraviețuit. Dar pe nepoata ta? Dumnezeu nu a salvat-o.” Dar, în timp ce am reflectat mai mult asupra acestui lucru, mi-am dat seama că Dumnezeu a salvat-o. Când ne-am rugat pentru ea prima dată, El ne-a dat o săptămână și două zile. Domnul mi-a încurajat cu adevărat inima când mi-a

arătat că ne-a dat acel timp suplimentar cu ea. Și a doua oară, El pur și simplu nu m-a lăsat să conștientizez ca să mă rog pentru vindecare. Tot ce am putut să spun a fost: „Harul Tău îmi este îndeajuns,” și el este.

Domnul a continuat să ne sprijinească familia în acel moment dificil. Fiul meu nu a avut asigurare de viață pentru fiica sa, dar Domnul a purtat de grijă pentru cheltuielile de înmormântare, așa că nu a trebuit să ne îngrijorăm în privința aceasta. Ei au făcut aranjamente pentru a plăti jumătate din costurile de înmormântare în ziua slujbei lui McKaylan și apoi au plătit în rate lunare pentru restul. Cu toate acestea, când am colectat toate cardurile pe care le-au trimis oamenii, donațiile lor au acoperit toate cheltuielile. Două sau trei zile mai târziu, cineva a sunat și a spus că dorește să plătească pentru întreaga înmormântare. Când i-am spus că fusese deja plătită prin donație, ea a răspuns că oricum a dorit să le dea acei bani copiilor mei și ei au reușit să finalizeze câteva lucrări de care aveau nevoie la casa lor. Deci, chiar dacă ne-am plâns pierderea, Domnul încă Și-a arătat bunătatea și ne-a binecuvântat. În lunile care au urmat după moartea lui McKaylan, am văzut câțiva membri ai familiei noastre că și-au predau inimile Domnului și acest lucru este încurajator pentru sufletul meu, de asemenea.

După tot ceea ce s-a întâmplat în viața mea, pot spune că Dumnezeu a fost bun cu mine. Îi mulțumesc pentru mântuire, sfințire, botezul cu Duhul Sfânt și cu foc și pentru că am bucurie în inima mea. Sunt un creștin fericit și vreau să las lumina mea să strălucească. Dacă pot să ajut pe cineva în vreun fel, atunci știu că viața mea nu va fi zadarnică. Într-o zi, vreau să-L văd pe Isus și să-L aud spunând, „Bine, rob bun și credincios.”

Berthena (Segres) Conyers este membră a Bisericii Credința Apostolică din Kingstree, Carolina de Sud.

UN AMATOR
DE SENZAȚII TARI

SOCOTEȘTE COSTUL

DE JOHN JORDAN

Ca și copil, am avut parte de un cămin bun și am fost crescut cu grijă de părinții mei. Rugăciunea și citirea Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu au fost obiceiuri regulate precum și prezența la biserica noastră locală. Dacă oricare dintre aceste lucruri ar putea face pe cineva pregătit pentru Cer, eu aș fi stat bine pe drum. În schimb, m-am trezit pe o cărare alunecoasă spre o veșnicie pierdută.

După ce am absolvit liceul, m-am logodit cu iubita mea din liceu. Paula a fost o tânără evlavioasă, care și-a predat inima Domnului, pe un drum murdar, îngenunchind lângă bicicleta ei cu zece viteze. Viitoarea mea soție a dorit să se căsătorească cu un bărbat creștin, dar eu nu mai aveam foamea după Dumnezeu. În loc să-i spun aceasta și să mă despart de ea, am mințit și i-am spus că sunt creștin, și în curând am fost căsătoriți.

Primul nostru copil s-a născut puțin la un an după ce ne-am căsătorit și, după un timp, am avut doi copii frumoși. Am avut succes în cariera mea și am reușit să ne cumpărăm propria casă. Viața ar fi trebuit să fie minunată. Din păcate, rădăcina păcatului adânc din inima mea a tulburat adesea liniștea micuței noastre familii. De multe ori am cauzat nefericire și lacrimi, în timp ce tânăra mea soție încerca să-și dea seama ce s-a întâmplat.

De când eram tânăr, am tânjit mereu după un fel de senzații. Din punct de vedere moral, aceasta însemna să faci lucruri despre care știam că erau greșite, doar pentru graba temporară de „a scăpa fără a fi pedepsit.” Din punct de vedere fizic, acea tângire a presupus tot felul de activități periculoase. Cu cât mă apropiam de marginea pericolului, cu atât mai bine mă simțeam. Odată, în timpul cățărării pe stâncă, o bucată de rocă s-a desprins și am căzut cu ea. Pe măsură ce roca se prăbușea, vocea lui Dumnezeu a vorbit inimii mele spunând: „Eu am pregătit asta pentru tine”. Cu teroare, am văzut o eternitate pierdută apropiindu-se. La impact, oasele mâinii mele drepte au fost zdrobite de stâncă, dar Dumnezeu mi-a cruțat în mod miraculos viața. Oricine ar fi crezut că aceasta a fost suficient pentru a mă trezi la realitate, dar nu a fost așa.

În timp ce trăiam în păcat, Domnul vorbea adesea sufletului meu și îmi spunea, „Va trebui să îndrepti aceasta într-o bună zi.” De obicei, acel lucru se întâmpla doar când meditam la a face sau nu ceva ce știam că era contrar învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. De multe ori spuneam Domnului „știu” și apoi mergeam înainte și făceam ceea ce era greșit. Am făcut un dezastru din propria mea viață.

**John a ajuns
la o răscruce de
drum, cu o cărare
strâmbă în urma
lui și o alegere
înaintea lui. . .**

Cât de milostiv este Dumnezeu! În cele din urmă, într-un an, la întâlnirea taberei din Portland, El m-a înconjurat. Lucrurile păcătoase pe care le iubisem odinioară, acum le disprețuiesc, dar, în ciuda eforturilor mele de a le părăsi, nu m-am putut scăpa de ele. Am avut nevoie cu disperare ca Dumnezeu să mă ajute și am început să Îl caut. Cu toate acestea, înainte de a putea fi salvat, a trebuit să socotesc costul. Știam că avea să fie un preț mare pentru a îndrepta cărarea strâmbă din spatele meu. Am simțit că m-ar fi putut costa tot ce aveam, mai mult, poate chiar și libertatea mea.

În timp ce trăiam în păcat, Domnul vorbea adesea sufletului meu și îmi spunea: „Va trebui să îndrepti aceasta într-o bună zi”.

În timp ce mă rugam la acea întâlnire de tabără, diavolul a fost la lucru, făcând tot ce i-a stat în putință pentru a arunca blocaje înaintea mea. Cu toate acestea, dorința pentru Dumnezeu, care se stârnea în inima mea, era mai mare decât preocupările mele față de trecut. De fiecare dată când diavolul aducea altceva cu care trebuia să mă confrunt, Dumnezeu părea să toarne puțin mai multă dorință pentru El în inima mea. Am știut că nimic nu avea să îmi satisfacă sufletul, numai o mântuire reală; nicio măsură pe jumătate nu ar fi putut. Ori de câte ori a apărut o întrebare despre restituire, Dumnezeu mi-a dat harul să spun: „Da, Doamne; mă voi ocupa de aceasta, dacă mă vei ajuta!”

În cele din urmă, lista lungă de greșeli din trecut s-a încheiat și îi mulțumesc lui Dumnezeu că în data de 13 Iulie 1982, diavolul a fost învins. El a declanșat ultima sa rundă de artilerie și Dumnezeu mi-a dat harul să spun: „Mă voi ocupa de aceasta, cu ajutorul Tău!” În timp ce am îngenuncheat la altarul de rugăciune în acea zi, îmi amintesc de un mic chicot pe care l-am avut adânc înăuntru când mi-am dat seama că Satan nu mai putea face nimic. Apoi, mi-am dat seama că atunci când am simțit că luptam cu Domnul, El și cu mine luptam de fapt de aceeași parte - Dumnezeu lupta pentru mine, nu împotriva mea! Atunci credința a început să crească. Nu m-am „simțit” mântuit, dar îmi amintesc spunând: „Doamne, chiar dacă nu voi simți niciodată nimic, tot Îți voi sluji,” și în acel moment Duhul Său a mărturisit împreună cu duhul meu și am știut că Dumnezeu, de dragul lui Cristos, mi-a iertat păcatele. A fost minunat! Pacea a curs de pe Calvar în inima mea și am știut ce a însemnat victoria! Aceasta a fost în urmă cu treizeci și cinci de ani, iar mântuirea este la fel de reală acum ca

și atunci.

Nimeni nu mi-a spus să mă întorc la viața mea anterioară și să îndrept lucrurile; Dumnezeu deja îmi arătase ce trebuia făcut, și nu am vrut să las nimic nerezolvat ce ar putea perturba relația dintre inima mea și Domnul. După victoria câștigată de la întâlnirea de tabără, așteptam cu nerăbdare să împlinesc ceea ce am promis. Pe măsură ce săptămânile au început să se desfășoare, Domnul îmi arăta un lucru și apoi altul. A existat o anumită îngrijorare din partea mea din când în când, dar, cu fiecare act de ascultare, a venit dulcea asigurare a favorului lui Dumnezeu în viața mea. În cele din urmă, am ajuns de fapt la locul în care îmi cercetam viața pentru acele lucruri care trebuiau îndreptate, recunoscând modul în care Domnul m-a binecuvântat și întărit de fiecare dată când am mers până la capăt.

Soția mea și cu mine am petrecut următorii șase ani și ceva îndreptând o cărare foarte strâmbă. Bugetul nostru a fost strâns, deoarece am simțit că toți banii pe care i-am avut nu erau cu adevărat ai noștri; aparțineau celor pe care i-am nedreptățit. Până când am putut să plătim ceea ce am datorat, familia noastră a mâncat mese simple, cum ar fi spaghetti și fasole, și nu am luat masa în oraș. Soția mea a stat cu credincioșie lângă mine, susținându-mă și rugându-se pentru mine, iar Domnul ne-a trecut biruitori.

Nu aș putea sub nicio formă să plătesc prețul pe care îl datorez lui Isus, care m-a iubit și Și-a dat viața pentru un păcătos mizerabil ca mine. Dacă a fost vreodată cineva nedemn de sângele lui Isus, eu aș fi fost acel om. Încă îmi revin regrete legate de trecutul meu din când în când, dar atunci un strigăt iese din inima mea: „Doamne Isuse, Tu ești singura mea apărare!” și El mă ajută. Cât sunt de recunoscător pentru Cruce!

În ziua în care Domnul m-a mântuit, am fost un om cu o familie tânără. Acum sunt bunic și în curând voi fi străbunic. Atunci când Îl căutam pe Domnul, diavolul mi-a spus odată: „Chiar dacă vei fi mântuit, tu nu vei păstra niciodată mântuirea.” După treizeci și cinci de ani, am dovedit că Dumnezeu poate păstra pe oricine vrea să fie ținut. Odată, Domnul m-a asigurat într-un mod foarte personal, „Nu te voi părăsi niciodată și nu te voi lăsa,” și acum tot ceea ce pot spune este, „Mulțumesc, Isus! Cuvântul Tău este întotdeauna adevărat!”

Rev. John Jordan este Pastor la Biserica Credința Apostolică din Grants Pass, Oregon.

PATRU MODURI DE
A NE PĂZI AMINTIRILE
SPIRITUALE.

FĂ-ȚI
TIMP
SĂ

Ți amintești

O REFLECȚIE PERSONALĂ DE KAREN BARRETT

A pierde ceva important poate crea probleme majore! Vara trecută, fiica mea cea mai mică și cu mine ne-am făcut planuri să zburăm acasă din California împreună cu cei doi copii mici ai ei, după o vacanță de familie, în timp ce soțul ei și restul familiei să meargă acasă cu mașina. Din nefericire, cu o seară înainte de zborul nostru de dimineața devreme, ea și-a dat seama că uitase poșeta la restaurantul unde am mâncat în acea seară. În poșetă erau toate actele ei de identitate.

Știind că ea nu ar fi putut să se îmbarce în avion, fără un act de identitate corespunzător, prima noastră încercare de a rectifica această situație a fost să sunăm la restaurant. Cu toate că fusese închis mai bine de o oră, o persoană care se ocupa de curățenia localului a verificat zona în care noi am stat. Nicio poșetă nu a fost găsită. Următorul pas a fost să sunăm compania aeriană pentru a întreba dacă am fi putut să anulăm biletul și să primim o restituire. Răspunsul a fost nu. Ar fi acoperit costul asigurarea de călătorie? Răspunsul a fost nu. S-ar fi putut transfera biletul ginereului meu, al cărui act de identitate era în siguranță în portofelul său? Răspunsul a fost nu.

Soluția finală a dilemei noastre a fost complicată. Am sunat-o pe fiica mea cea mai mare din Portland, trezind-o din somn, și am rugat-o să meargă la casa surorii ei. Ea trebuia să introducă un cod pentru a deschide ușa de la garaj, să utilizeze un alt cod pentru a dezactiva alarma de securitate de la casă, să meargă în camera de studiu și să caute prin sertarele cu dosare, să localizeze pașaportul surorii ei, să îl fotografieze cu telefonul mobil și să trimită poza surorii sale. Ea s-a conformat cu bunăvoință.

O oră și ceva mai târziu, cu fotografia primită corespunzător, familia noastră a putut în cele din urmă să obțină câteva ore de somn. Apoi ne-am îndreptat spre aeroport, unde imposibilitatea identificării „normale” la punctul de control al securității a însemnat că fiica mea, împreună cu mine și cei doi copii mici am fost rugați să ne retragem la o parte și să așteptăm un ofițer să vină și să vorbească cu noi. Am așteptat. Și așteptat. Și așteptat mai mult.

În sfârșit, persoana de la securitate care ne-a îndrumat în acea parte, ne-a observat stând acolo. Ea și-a cerut scuze pentru întârziere, a plecat și s-a întors numaidecât cu un alt ofițer, care ne-a pus o serie de întrebări și apoi a plecat pentru a confirma răspunsurile. Am așteptat încă o dată. În cele din urmă, o a treia persoană de la securitate a venit să ne conducă într-o altă zonă, în care au percheziționat-o pe fiica mea și, la final, ne-au eliberat pe toți patru pentru a urca în avion. Rătăcirea unei mici poșete a creat o mare cantitate de complicații! (Restul poveștii este că atunci când am aterizat la aeroportul din Portland și am pornit telefoanele, fiica mea a primit o fotografie de la soțul ei, care încă era în California - o imagine a poșetei ei, având tot conținutul intact, care fusese găsită la restaurant în acea dimineață!)

RECUNOSCÂND O LECȚIE SPIRITUALĂ

În timp ce pierderea unui element fizic poate provoca probleme semnificative, o pierdere spirituală poate avea un impact etern. Noi dorim să păstrăm cu grijă lecțiile pe care Dumnezeu ne-a învățat, astfel încât să nu le lăsăm să ne alunece. Ele sunt de o valoare extraordinară! Cercetătorii biblici remarcă verbul „a aminti,” în diferitele sale forme evreiești și grecești, că apare de peste 250 de ori în Scriptură. În mod evident, amintirea experiențelor, a binecuvântărilor și a înțelegerii spirituale, pe care ni le-a dat Dumnezeu, este o parte vitală a umblării stabile cu El, de a face Raiul casa noastră, de a inspira pe alții să-L urmeze pe Dumnezeu și a multor altor beneficii spirituale.

Noi oamenii avem memorii scurte. În Deuteronom 6:12, Moise a avertizat Israelul chiar înainte de a intra în Țara Promisă, „Vezi să nu uiți pe Domnul,

care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Psalmul 103 începe cu psalmistul îndemnându-se pentru a binecuvânta pe Domnul și a-și aminti „să nu uite niciuna din binefacerile Lui.” În Noul Testament, autorul cărții Evrei ne previne, „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele” (Evrei 2:1).

Cei mai mulți dintre noi avem multe elemente tangibile care ne reamintesc momentele speciale din viața noastră: diplome, premii, fotografii, albume, suveniruri și altele asemenea lor. Dar cum păstrăm lecțiile spirituale? În cultura noastră aglomerată, cu ritm alert, ce fel de măsuri putem lua pentru a păstra viu în mintea noastră ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi? În timp ce m-am gândit la aceste întrebări, patru strategii formate dintr-un singur cuvânt mi-au venit în minte.

REAMINTEȘTE-ȚI

Amintirile și imaginile devin slabe atunci când nu reușim să ni le reamintim - căile spre informațiile stocate din creierul nostru se deteriorează prin neîntrebuințare. De exemplu, în timp ce ne putem aminti numele angajatorului nostru actual, care a fost numele profesorului nostru din clasa a treia? Acea parte de informație s-ar fi putut să ne scape. Pentru a păstra și recăpăta cel mai bine informațiile, trebuie să le accesăm frecvent.

Putem considera util să scriem o listă cu binecuvântări semnificative, repere spirituale și descoperiri, pe măsură ce acestea apar. De exemplu, a răspuns Dumnezeu rugăciunii pentru o anumită problemă de sănătate? A oferit El îndrumări cu privire la o decizie importantă prin cuvintele unei predici? A dat naștere studiului unui anumit pasaj din Scriptură unor pietre prețioase din comorile spirituale? Putem practica înregistrarea în memorie unor asemenea evenimente, încât să nu le uităm! Punându-le în cuvinte, ne determină să ne gândim profund la ele și prin aceasta să le solidificăm.

Experții ne spun că memoria pe termen scurt rareori durează mai mult de câteva ore, dar că o revizuire rapidă într-o oră sau două poate muta un element din memoria pe termen scurt în memoria pe termen lung. Pentru a face această lucrare în avantajul nostru de a păstra binecuvântările și descoperirile pe care ni le-a dat Dumnezeu, am putea practica să ne întrebăm la încheierea fiecărei zile, „Am văzut astăzi mâna lui Dumnezeu întinsă spre mine sau familia mea?” Pe măsură ce ne facem timp să evaluăm, putem sesiza dovezi a ceea ce Dumnezeu a făcut, dar pe care nu le-am recunoscut în momentele aglomerate ale zilei. Procedând astfel, va fi mult

mai probabil că ne vom aminti binecuvântarea sau descoperirea mai târziu!

Cheia supremă de a ne aminti presupune ca Duhul Sfânt să rămână în noi. Isus a promis, „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14:26). Duhul Sfânt ne ajută să recunoaștem ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi și ne-a învățat, și El ne va ajuta să ne amintim „toate lucrurile”.

REFLECTEAZĂ

Uneori, după ce citesc un verset din Scriptură, care dintr-odată pare nou sau subliniez un pasaj inspirant dintr-un vechi clasic creștin, versetul sau înțelegerea care mi-a atras atenția atât de viu în acel moment se estompează în distragerile vieții. Citim în 1 Samuel 12:24 că trebuie să „vedeți ce putere desfură El printre voi.” Atunci când „vedem” sau medităm la adevărurile spirituale, noi le ancorăm mai ferm în inimile noastre. În Psalmul 77, Asaf a folosit trei verbe care subliniază hotărârea sa de a-și menține sufletul statornic, privind la Dumnezeu și reflectând asupra a ceea ce Dumnezeu i-a descoperit. El a declarat, „Dar tot voi lauda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la toate isprăvile Tale” (Psalmul 77:11-12). Disciplina de a-ți rezerva timp să „îți amintești,” „meditezi” și să „vorbești despre” Cuvântul lui Dumnezeu presupune scop și intenție, dar îți va aduce mari beneficii.

Tehnologia modernă a făcut Cuvântul lui Dumnezeu ușor de accesat. Cei mai mulți dintre noi avem Biblia pe telefoanele și tabletele noastre, de unde putem să o accesăm în câteva secunde - împreună cu o mulțime de predici, comentarii, devoționale și alte materiale creștine. Cu toate acestea, aceeași tehnologie care face ca mâncarea spirituală să fie atât de ușor disponibilă, ne poate distra atenția. Este nevoie de eforturi pentru a ne asigura că valorificăm avantajele tehnologiei, în timp ce nu ne lăsăm distrași de acțiuni mai puțin importante care ne-ar putea abate de la concentrarea noastră.

Atenția concentrată poate ajuta, de asemenea, la menținerea memoriei. Unul dintre marile privilegii pe care le avem ca și creștini este acela de a ne închina. Cei mai mulți dintre noi suntem obișnuiți să participăm cu regularitate la biserică și apreciem că întâlnirile evanghelice ne oferă posibilitatea de a ne opri din programele noastre aglomerate și de a ne concentra asupra

lui Dumnezeu. Atunci când participăm la un serviciu de închinare, dorim să „verificăm bagajele la intrare”, lăsând deoparte orice lucru necorespunzător și concentrându-ne numai pe închinare. Putem sau nu să fim extrem de pricepuți la multe sarcini atunci când vine vorba de ordonarea vieții noastre de zi cu zi, dar reflectia conștientă și deliberată asupra lui Dumnezeu în timpul închinării, ne va ajuta, cu siguranță, să păstrăm lecțiile spirituale care ne-au fost împărtășite acolo.

REPETĂ

Scriptura ne învață că oamenii lui Dumnezeu sunt pentru „ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Când noi „vestim puterile minunate” prin verbalizarea a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, stabilim acele lucruri în amintirile noastre prin folosirea a două simțuri diferite: senzația fizică de a da glas gândurilor și senzația auditivă de a le auzi.

În timpul taberei de la Portland din 2017,

**Noi biruim dușmanul prin sângele
Mielului și cuvântul mărturiei noastre.**

o mamă tânără, care trăiește la o anumită distanță de familia ei, a avut ocazia să petreacă timp cu mai mulți verișori. În timp ce se informau reciproc cu privire la ceea ce s-a întâmplat nou în viața lor, ea a mărturisit în mod spontan, „Mi-e dor de casă.” Mi-a spus mai târziu că, în clipa în care a spus acele cuvinte cu voce tare, și-a dat seama cât de adevărate erau, și un val de emoție a ieșit la suprafață repede. Exprimarea sentimentelor ei le-a făcut mai „reale” pentru ea - și destul de memorabile încât să-mi povestească mai târziu acea întâmplare.

O modalitate prin care putem repeta ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi sau ne-a învățat este să depunem mărturie. Apocalipsa 12:11 ne spune că noi biruim dușmanul prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei noastre. Poate că unul dintre motivele pentru care mărturia ne ajută să învingem este că „ancorăm” binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu prin împărtășirea lor cu ceilalți. Mărturia poate avea loc într-un serviciu divin, dar poate

apărea și în schimburile verbale de la „unu-la-unu” despre ceea ce face Dumnezeu în viețile noastre. Ce dulce este părtășia atunci când conversațiile noastre merg mai adânc decât subiectele de suprafață și aprofundează ceea ce ne învață Dumnezeu, cum ne-a influențat o anumită predică sau modurile prin care am văzut mâna lui Dumnezeu la lucru!

Antrenorii de memorie ne spun că povestirea este o tehnică eficientă de menținere a memoriei. Reluarea și repetarea a ceea ce Dumnezeu a făcut, nu numai că o instaurează în inimile noastre, ci este și o metodă eficientă de a transmite ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi generației următoare. În Deuteronom 4:9, Moise a atenționat pe Israel să ia seama la ei înșiși și să-și păstreze sufletele cu sârguință, „ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă.” Ei trebuiau, de asemenea, să învețe pe copiii lor și pe copiii copiilor lor. Dumnezeu ne spune să ne aducem aminte, atât pentru propriul nostru beneficiu, cât și pentru beneficiul copiilor și nepoților noștri. Atât noi, cât și ei vom fi binecuvântați pe măsură ce

repetăm ceea ce Domnul a făcut!

REAFIRMĂ

Un mod frumos pe care Dumnezeu ni l-a dat să reafirmăm ceea ce El a făcut pentru noi este să celebrăm Cina Domnului împreună cu frații credincioși. Împărtășirea este un act de aducere aminte. Elementele folosite la celebrare - azima și mustul sau „rodul viței” (Matei 26:29) – sunt reprezentări simbolice ale Trupului și Sângelui lui Isus Cristos. Când ne împărtășim cu aceste elemente, ne amintim și reafirmăm jertfa supremă pe care a săvârșit-o Isus, prin faptul că a murit pe Cruce pentru păcatele noastre. Apostolul Pavel a elaborat acest aspect în scrisoarea sa adresată Corintenilor: „Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El.” (1 Corinteni 11:26).

Stabilirea tradițiilor personale ori familiale sau comemorările pot fi, de asemenea,

modalități folositoare de a reafirma ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. De la începutul istoriei lui Israel, Dumnezeu a stabilit monumente și simboluri care au ajutat poporul Său să-și aducă aminte. Instituirea comemorărilor încă este o practică bună. De exemplu, dacă știm data în care Dumnezeu ne-a mântuit, putem să o sărbătorim ca și ziua noastră de naștere spirituală, considerând fiecare aniversare o ocazie de a ne exprima recunoștința pentru ceea ce El a făcut în viața noastră din acea zi.

Unele familii au compilat cărți de moștenire, nu numai documentând date străvechi, ci și păstrând poveștile despre modul în care acei strămoși au ajuns să-L cunoască pe Domnul. O altă opțiune este să păstrăm simboluri sau articole memorabile care ne amintesc de adevărurile spirituale. Am o Biblie veche și foarte uzată pe un raft în biroul meu, care i-a fost oferită mătușii mele, Ruth Ashwell, de verișorul ei, George Hughes, în 1942. Pe prima pagină sunt inscripționate cuvintele: „Stânca pe care voi sta, va fi, de asemenea, temeliea ta în zilele care vor urma.” De fiecare dată când mă uit la acea Biblie, îmi amintesc chemarea și credințioșia celor doi oameni ai lui Dumnezeu și multe vieți pe care ei le-au influențat spiritual în decursul anilor.

Una dintre verișoarele mele are un tablou cu un vultur în zbor, agățat deasupra șemineului din casa ei. Este un portret pitoresc al siguranței că „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesec” (Isaia 40:31). Unii oameni poartă o broșă cu un înger, ca să-și amintească că nu sunt singuri și că Dumnezeu le-a dat îngerilor Săi sarcina de a veghea asupra lor (vezi Psalmul 91:11).

Poate că cel mai important pas pe care îl putem face pentru a păstra binecuvântările și descoperirile spirituale de la Dumnezeu este să ne menținem relația cu El. Și El răsplătește! Pe măsură ce noi ne facem partea, hrănindu-ne sufletele din Scriptură și comunicând cu Dumnezeu în rugăciune, El ne reînnoiește puterea spirituală. Apostolul Pavel a explicat acest lucru credincioșilor din Corint, menționând „chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi” (2 Corinteni 4:16).

Când relația noastră cu Dumnezeu se dezvoltă, beneficiem în mod repetat de experiențe dulci ale iubirii Sale și creștem în har și în cunoașterea Lui. Energia spirituală rezultată va include, fără îndoială, o capacitate tot mai mare de a ne reaminti, reflecta, repeta și reafirma lecțiile și binecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a acordat în trecut!

■ ■ ■ ■

Karen Barrett este redactor-șef la Sediul Central al Credinței Apostolice din Portland, Oregon.

NE
VE
DO
DO

CÂND ERAM COPIL, Biblia a fost o carte închisă în casa noastră. Am fost un păcătos, dar adânc înăuntrul meu, am avut o dorință arzătoare față de Dumnezeu și slujirea Lui.

Nu după mult timp, Dumnezeu mi-a deschis o cale de a frecventa o școală religioasă, unde era obligatoriu ca studenții să cânte într-un cor, în zilele de duminică. Am devenit foarte activă la serviciile bisericii, dar, așa plină de zel cum eram, nu am avut nicio satisfacție, pentru că păcatul era în inima mea.

Un nou capitol al vieții mele a fost deschis în 1963, în ziua în care am însoțit un verișor la Biserica Credința Apostolică din Ebute Meta, Lagos. Prima mea impresie despre rânduiala serviciului divin, a corului și a orchestrei m-a făcut să iau decizia de a-I sluji lui Dumnezeu în acea biserică. La scurt timp, mi-am dat seama de starea mea păcătoasă și am cerut mila lui Dumnezeu. El mi-a salvat sufletul și m-a umplut cu bucurie cerească. Ulterior, El m-a sfințit și m-a botezat cu Duhul Sfânt. Sufletul meu însetat a fost săturat.

Am vrut să fiu folositoare în via Domnului, iar în 1965, Dumnezeu mi-a dat ocazia să fiu o membră a corului și a orchestrei. De-a lungul anilor, am putut să-mi întrebuițez vocea și vioara în slujba lui Dumnezeu. În același an, în data de 8 iunie, Dumnezeu mi-a vorbit despre necesitatea de a-mi dedica toată viața în slujba Sa. A fost o luptă pentru mine să-mi părăsesc slujba seculară, pentru că am dorit să-i ajut financiar pe părinții mei, dar în cele din urmă am renunțat. Ce satisfacție mi-a umplut inima, atunci când am decis să-L urmez pe Isus în tot drumul!

De atunci, am avut privilegiul să predau la școala duminicală, să fiu secretara supraveghetorului principal al Africii și să lucrez la sediul central din Africa. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitățile de a ajuta la răspândirea Evangheliei pe întreg teritoriul Africii.

Dumnezeu mi-a fost credincios. La birou, El mă ajută să realizez lucruri pentru care mă simt necalificată să le îndeplinesc. El a fost, de asemenea, și vindecătorul meu. Uneori m-am îmbolnăvit, ajungând până în pragul morții și Dumnezeu m-a readus la viață, reînnoind puterea mea. Credinșia Lui îmi dă curaj și Îl slăvesc pe El.

– Esther Ogunfowomu / Lagos, Nigeria

ESTE ANIVERSAREA DE LA CĂSĂTORIA MEA. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că, în urmă cu treizeci și șapte de ani, mi-a dat o soție minunată. De asemenea, Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a avut grijă de mine și de familia mea. În 1989, am avut un atac cerebral, iar medicul mi-a spus că nu voi mai putea să vorbesc din nou. De atunci, Dumnezeu mi-a dat o voce frumoasă pentru a-L lăuda, și aceasta este ceea ce vreau să fac.

În 2013, ne-am pierdut fiul, și a fost foarte tragic. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost cu noi pentru a ne mângâia, călăuzi și păstra. El știe ce este cel mai bine pentru viețile noastre, așa că încredințăm totul în mâinile Sale. Vreau să continui să slujesc acestui Dumnezeu minunat pentru tot restul vieții mele.

– Francis Adefemi Aparu / Hempstead, NY

PĂRINȚII MEI M-AU CRESCUT ÎN

Biserica Credința Apostolică, și când aveam paisprezece ani, Dumnezeu mi-a atins viața. El m-a întrebat: „În ce direcție ai de gând să mergi? Îmi vei sluji Mie, sau vei face ceea ce fac prietenii tăi?” Acest lucru m-a convins suficient de mult, încât să merg la altar și să mă rog. Dumnezeu m-a mântuit, dar nu S-a oprit acolo. La scurtă vreme, El m-a sfințit și la tabără de tineret din acel an, El mi-a dat botezul cu Duhul Sfânt. Vremurile s-au schimbat și acum sunt mama a doi tineri; fiul meu cel mai mic va absolvi liceul în acest an. Domnul mi-a binecuvântat viața.

Mi-e dor de Cer, pentru că tatăl meu s-a dus la Cer. El m-a dus la biserică de când eram copil și mi-a pus picioarele pe calea cea dreaptă, învățându-mă ce trebuie să fac și unde trebuie să merg. Sunt foarte recunoscătoare pentru că am avut un tată și o mamă care m-au învățat calea cea bună. I-am învățat aceleași lucruri pe copiii mei.

Îi mulțumesc Domnului pentru tot ce mi-a dat.

– Janet Downs / Wilsonville, OR

EU VREAU SĂ ÎL LAUD PE

Domnul, deoarece am o mărturie. Spun tuturor că L-am găsit pe Domnul atunci când am început să merg pentru prima dată la școala duminicală. Învățătoarea mea de școală duminicală a fost Roxie, iar pe când mergeam la clasa ei, am avut numele meu scris în Cer. De asemenea, am avut numele scris în Cartea Vieții. Mama mea și tatăl meu m-au crescut în această Evanghelie și eu, cu adevărat, Îl iubesc pe Domnul foarte mult. Am să iau parte la Răpire într-o zi.

– Joshua Lambert / Los Angeles, CA

CU TOATE CĂ M-AM NĂSCUT ÎN mediul Evangheliei, nu am fost mântuit în mod automat; a trebuit să mă rog pentru mântuire. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a mântuit acum douăzeci și unu de ani, când aveam paisprezece ani. El, de asemenea, m-a sfințit și m-a botezat cu Duhul Sfânt și cu foc. Dumnezeu este bun și El a fost credincios față de mine. Toți acești ani de slujire lui Isus au fost minunați. El întotdeauna a răspuns tuturor problemelor pe care le-am avut.

Săptămâna trecută am avut o mică provocare. Trebuia să particip la o conferință și, apoi, managerul meu mi-a spus: „Tiner, are loc un examen pe care trebuie să-l susții în timpul conferinței. Știu că nu ești pregătit, dar, te rog, să susții examenul.” Am spus, „Îmi pare rău, am nevoie de două săptămâni pentru a studia.” Aceasta s-a întâmplat cu aproximativ șase zile înainte de examen. Ea a spus: „Este gratuit, deci dacă nu îl promovezi, poți să te întorci și să îl susții din nou.” I-am spus „Bine.” Când m-am dus la conferință, m-am întâlnit cu o colegă, care a trebuit să dea examenul și ea. În acea dimineață de marți am primit un e-mail de la ea în care spunea, „Am trecut examenul!” Ea a trimis e-mailul și altora, inclusiv managerului, și toată lumea a felicitat-o. M-am rugat, „Doamne, ai milă. Dacă susțin examenul și am să-l cad, voi arăta rău în fața managerului meu. Aici numele Tău este pus la încercare.” În loc să petrec două săptămâni pregătindu-mă pentru examen, m-am rugat în privința lui o zi și jumătate. Am intrat în camera de examen speriat, dar Dumnezeu m-a ajutat să trec testul. Nu a fost prin efortul meu, nu a fost prin puterea mea; Dumnezeu a lucrat. El mi-a fost credincios și vreau să-I slujesc toate zilele vieții mele.

– Tosin Shobukola / Brampton, ON, Canada

PĂRINȚII MEI M-AU CRESCUT în mod corect, într-o casă creștină, dar nu am vrut să am nimic de-a face cu asta. Am mers pe drumul meu până când aveam vreo douăzeci de ani. Apoi, mama mea s-a îmbolnăvit foarte tare; ea a avut o febră câteva zile la rând. I-a căzut părul și fața sa a devenit umflată și deformată. I-am spus lui Dumnezeu că, dacă o va ajuta să se facă bine, îmi voi preda viața Lui.

Mama a început să se însănătoșească, dar eu am continuat pe drumul meu. Apoi, Domnul a pus în mine o convingere teribilă, așa că într-o duminică dimineață m-am dus la subsolul micuței biserici din Minneapolis, Minnesota. Am îngenunchat la altarul rugăciunii, și în acea dimineață Dumnezeu m-a mântuit și m-a sfințit. Mai târziu, El m-a botezat cu Duhul Sfânt. Cele două surori ale mele au primit și ele acea experiență în timpul aceleiași întâlniri de rugăciune.

Îi mulțumesc Domnului pentru tot ce mi-a dat și tot ce a făcut pentru mine. Nu pot să-L laud îndeajuns.

– Rosemary Buss / Portland, OR

▼ Sofia Retamal (a patra din stânga) cântând la tabăra din Portland într-un ansamblu chilian

PRINTRE PRIMELE MELE AMINTIRI, sunt acelea în care tatăl meu îmi citea povestirile biblice și mă încuraja întotdeauna să merg la biserică. În jurul vârstei de zece ani a trebuit să mă mut departe de părinții mei pentru a merge la școală, iar la internat m-am depărtat de adevărul pe care l-am învățat de la părinții mei. Am început să fac lucruri rele pe care celelalte fete de la școală le făceau. Cu toate acestea, la sfârșit de săptămână mă întorceam acasă și câteodată existau servicii de tineret. Mergeam la acele servicii și Domnul a chemat inima mea, dar m-am opus. În mod naiv, nu am vrut să-L urmez pe Domnul, deoarece am crezut că aceasta îmi va limita viața.

Când eram în jurul vârstei de paisprezece ani, Domnul a început să îmi neliniștească inima și să mă cheme pentru a mă preda în întregime Lui. La acea vreme, trecusem printr-o situație personală dificilă, dar El m-a ajutat să Îi încredințez Lui totul. El m-a mântuit și a intrat în viața mea într-un mod puternic. Mai târziu, El m-a sfințit, și după aceea a avut loc o schimbare totală în mine. Înainte, eram predispusă la furie, egoism și să fiu certăreață, dar într-o clipă Domnul m-a schimbat și a îndepărtat toate acelea de la mine. M-am simțit ca și când mi-a luat o legătură de la ochi și, deodată am putut să văd măreția a ceea ce

făcuse El.

În ultimul an am căutat botezul Duhului Sfânt și, în timpul taberei de la Portland din anul acesta, Domnul mi-a dat acea experiență. Nu m-am așteptat niciodată ca El să facă aceasta pentru mine, într-o altă țară, dar El a știut momentul potrivit pentru a se întâmpla.

A trebuit să trec prin câteva experiențe grele în viață și obișnuiam să mă întreb de ce Dumnezeu le-a permis să se întâmple. Dar într-o zi a anului trecut, Domnul mi-a arătat că a avut un plan pentru viața mea de multă vreme - înainte chiar de a mă fi născut. Pe acele situații dificile care păreau foarte negative, Domnul le-a transformat în ceva pozitiv, pe care îl pot folosi în lucrarea Lui. Sunt recunoscătoare Domnului că mi-a direcționat viața.

– Sofia Retamal Concha / Hualañé, Chile

CÂND ERAM COPIL, nu am fost dusă la școala duminicală. Cu toate acestea, mama mea a avut o carte cu povestiri biblice, iar tatăl meu obișnuia să ne citească acele povești fratelui meu și mie. Am fost crescuți într-o biserică în care am fost învățați să mergem la mărturisire, dar nu ne-a făcut niciun bine. Nu era nimic în mine care să mă fi împiedicat să fac aceleași lucruri din nou și din nou. Dar Dumnezeu mi-a văzut nevoia și m-a ajutat.

După ce l-am cunoscut pe soțul meu, am mers la Biserica Credința Apostolică din Minnesota. Acolo, am auzit povestea mântuirii pentru prima dată. A fost așa liniște și atât de minunat în acea biserică, iar în cele din urmă am îngenuncheat și L-am rugat pe Dumnezeu să vină în inima mea. El mi-a schimbat viața și m-a făcut o persoană diferită.

Dumnezeu a fost atât de bun cu mine în decursul anilor. Nu merit tot ceea ce El mi-a dat, dar sunt atât de recunoscătoare pentru mila, dragostea și bunătatea Lui.

– Donna Baker / Portland, OR

ÎL LAUD PE DUMNEZEU CĂ EU sunt mântuit. Cu patruzeci de ani în urmă, Domnul a văzut inima pocăită sincer a unui copil, a venit și a făcut o schimbare. Când m-am întors la școală, o parte din temerile pe care le aveam ca și copil mic au dispărut.

Vara trecută, Dumnezeu a dat familiei mele ocazia de a se încrede în El în privința unor vehicule. Cumpărarea de mașini nu este un lucru amuzant, dar ne-am aflat într-o situație în care a trebuit să cumpărăm trei vehicule în două săptămâni. Unul a fost pentru că ne-am distrus camioneta, iar două au fost pentru copiii noștri care mergeau la facultate. Nu am vrut să cumpărăm chiar orice, iar Domnul a răspuns rugăciunilor specifice pentru fiecare situație, oferind exact ceea ce a fost necesar. Sunt recunoscător pentru că El Se îngrijește de noi.

– Scott Preston / Medford, OR

UMBLAREA MEA CU DOMNUL a început atunci când eram o fetiță mică. Mama mea a fost liderul spiritual în familia noastră, și ea a avut grijă ca noi să mergem la școala duminicală și la tabăra de tineret. Când aveam zece ani și mă aflam la o tabără de tineret, câțiva dintre prietenii mei au fost mântuiți, și Domnul m-a convins de păcat. Inima mea se simțea grea, și am știut că dacă era să mi se întâmple ceva, aș fi mers în iad. A fost un sentiment îngrozitor, dar Dumnezeu a știut cum să aibă grijă de acel lucru. M-am dus la altar și m-am rugat, cerându-I Domnului să mă ierte. El mi-a luat păcatul și a pus o așa multă bucurie în inima mea. Zâmbeam și aveam un minunat sentiment luminos. M-am gândit, poate fi ceva mai bun de atât? Și totuși, a fost.

Tabăra noastră de tineret a fost în Iunie, așa că am mers la întâlnirea de tabără a bisericii, doar câteva săptămâni mai târziu, și Domnul m-a sfințit acolo. Din moment ce aveam numai zece ani, nu am înțeles sfințirea, dar Domnul a atras consacrări din partea mea. Nu știam să le numesc consacrări, dar Duhul Său a vorbit inimii mele, întrebând: „Ai vrea să îmi dai acestea Mie?” Când am spus, „Da, Doamne”, El mi-a curățit inima.

Un an mai târziu, când aveam unsprezece ani, Domnul m-a umplut cu Duhul Său Sfânt. Acele experiențe m-au ajutat să mă zidesc în Domnul. Școala gimnazială poate să fie o perioadă grea, dar Domnul m-a ajutat să trec prin ea. Continuând studiile, la liceu am avut cu adevărat succes. Notele mele au fost bune și mi-a plăcut să cânt în cor. A fost o dorință în mintea mea să am un curriculum vitae perfect, pentru perioada în care trebuia să mă înscriu la colegiul universitar, așa că am participat la mai multe cluburi și activități. Mă identificam cu cineva care avea succes la școală.

Cu toate acestea, Domnul a schimbat acea identitate. Când aveam vreo cincisprezece ani, mi-am dat seama că nu am vrut să fiu cunoscută ca Ashley, cea care este la Liceul North Medford. În schimb, am vrut să fiu cunoscută ca Ashley, cea care este Creștină și merge la Biserica Credința Apostolică, și, de asemenea, este și la liceu. A fost o schimbare majoră a felului în care mi-am privit viața. Înainte de toate, am vrut să fiu cineva care mergea la biserică și era implicată în activitățile bisericii. Am început să cânt în orchestra bisericii și, mai târziu, să cânt în cor, am predat la școala duminicală și am devenit foarte implicată. Domnul m-a binecuvântat și mi-a dat niște surse de sprijin minunate - familia și prietenii din biserică, în multe locuri diferite.

În timp, Dumnezeu a îngăduit unui tânăr să intre în viața mea și am putut să ne rugăm împreună și unul pentru celălalt. Când aveam douăzeci de ani, eram căsătoriți și Domnul a continuat să fie cu noi. Ca și cuplu, am ales să slujim Domnului. Au existat câteva lucruri la care am decis să renunțăm, pentru a fi implicați în biserică, și să avem acea sursă de sprijin - acei oameni care ne iubesc și vor să ne vadă la fiecare întâlnire.

Acum, când avem proprii copii, suntem atât de binecuvântați, deoarece și ei au acea sursă de sprijin. Ei au învățători de școală duminicală, care se ocupă de ei la biserică. Ei au bunicii, pe care îi văd la biserică, și au prieteni acolo. Domnul vă binecuvântează cu adevărat, atunci când Îl puneți pe El pe primul loc, și sunt recunoscătoare pentru acea zi în care am fost mântuită.

– Ashley Lee / Medford, OR

Raport MONDIAL

**România:
Douăzeci de ani
De Evanghelizare a
Sufletelor Înfometate, 35
Scurte Însemnări, 39**

1. Teremia Mică	13. Osica de Jos
2. Comloșu Mic	14. Mărgăritești
3. Gottlob	15. București
4. Bulgăruș	16. Râmnicu Sărat
5. Lovrin	17. Coroteni
6. Sâmpetru-German	18. Vânători Neamț
7. Zădăreni	19. Humulești
8. Valea Lui Liman	20. Baia
9. Capu Dealului	21. Pașcani
10. Moțăței Sat	22. Boșteni
11. Craiova	23. Sodomeni
12. Ghindeni	

ROMÂNIA: DOUĂZECI DE ANI DE EVANGHELIZARE A SUFLETELOR ÎNFOMETATE

O ACTUALIZARE ȘI REVIZUIRE A TREI REGIUNI ÎN EXTINDERE

În ultimii ani, bisericile noastre din regiunile de vest și de sud ale României au înregistrat o creștere semnificativă. Mai mult, lucrarea din România s-a extins în zone noi, incluzând orașul Coroteni, în regiunea de sud-est a țării, și satele învecinate cu orașul Pașcani, în nord-est.

Pentru a ghida lucrarea de creștere, au avut loc mai multe călătorii în 2017. În fiecare, echipele s-au concentrat pe vizitarea locațiilor bisericilor noastre, încurajând sfinții și reafirmând doctrina sănătoasă. În

timpul celei mai recente călătorii, care a început la data de 2 octombrie, John Musgrave, Directorul Lucrării din

România și soția lui, Rodica, alături de mamele lor, Edna Musgrave și Viorica Mărințuș, au vizitat doisprezece biserici în două săptămâni. Prima săptămână a fost petrecută printre locațiile bisericilor noastre din sud-est, începând cu București, care este biserica sediu a regiunii estice, și este păstorită de Gheorghe Macovei, Supraveghetorul Regiunii de Est a României. Acolo, echipa a vizitat o clădire aproape completă a bisericii și a participat la un serviciu de seară.

După aceea, doamnele s-au adunat pentru un timp de studiu biblic și părtășie, folosind lecția noastră Daybreak (Revărsatul zorilor) cu tema principală din Filipeni 4:8. Ele s-au bucurat de o discuție, care a durat aproape două ore, făcând această primă sesiune de Părtășia Surorilor din București un mare succes.

Vineri, în 6 octombrie, grupul a călătorit la Mărgăritești, însoțit de Pastorii Macovei și Ted Bora, Supraveghetorul Regiunii de Vest a României. Ei au vizitat noua biserică de acolo, înainte de a merge la Osica de Jos, unde au fost întâmpinați de optsprezece persoane. Acesta a fost cel mai mare grup pe care Pastorul Musgrave l-a văzut în această locație. Zona principală a bisericii a fost reconstruită recent pentru a crea un sanctuar frumos. Duhul S-a simțit dulce la acel serviciu, fiind multe lacrimi și expresii ale bucuriei. De acolo, ei au mers la un serviciu în Ghindeni. Aproximativ treizeci au fost prezenți la această locație, care a început cu un singur convertit, în urmă cu opt ani.

Ziua următoare, echipa a mers la Moșăței Sat pentru un serviciu în noua clădire a bisericii de acolo. Sanctuarul a fost aproape plin, din moment ce unii dintre vecini acceptaseră invitațiile de participare. Seara, o a doua sesiune de Părtășia Surorilor a avut loc, de această dată la biserica din Craiova, care este sediul

regiunii de sud. Biserica este păstorită de Pavel Bălănoiu, care conduce lucrarea în acea zonă. Patruzeci și opt doamne au participat și, din nou, lecția a fost bine primită. În același timp, a avut loc o întâlnire a slujitorilor, fiind prezenți aproximativ doisprezece bărbați. Duminica, echipa a frecventat un serviciu la biserica din Capu Dealului.

În cea de-a doua săptămână, echipa a vizitat locațiile din vestul României. Miercuri, în 11 octombrie, ei au participat la un serviciu în Sânpetru-German, și în timpul anunțurilor au auzit un raport bun despre tabăra de tineret din 2017. În seara următoare, ei au mers la un serviciu în Zădăreni, sediul locațiilor din vestul României, raportând un timp bun de rugăciune și părtășie. În acea sâmbătă, a avut loc o întâlnire a slujitorilor la biserică, în timp ce, la câțiva kilometri depărtare, șaiszeci de doamne s-au întâlnit pentru a treia sesiune de Părtășia Surorilor, care a fost un alt succes.

Duminica dimineața au petrecut-o închinându-se împreună cu sfinții din Comloșu Mic. Adunarea a crescut, față de anul precedent, și au fost făcute mai multe îmbunătățiri clădirii. După întâlnire, a fost servită o masă în noua arie de activitate.

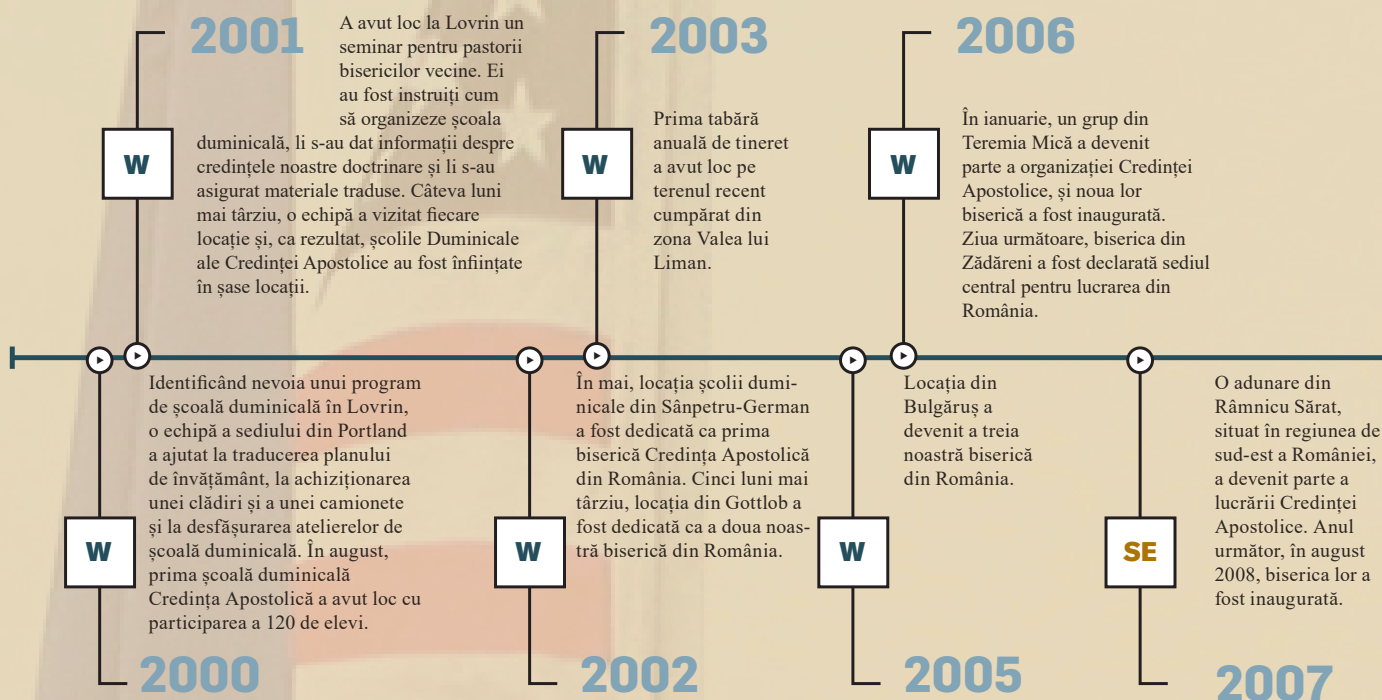
După-amiaza, a fost făcută o vizită la biserica din Gottlob, și acolo, la fel, au avut loc unele renovări majore, inclusiv picturi murale pe pereții de

CRONOLOGIA

LUCRĂRII CREDINȚEI APOSTOLICE DIN ROMÂNIA

LUCRAREA DIN ROMÂNIA A ÎNCEPUT în 1998, când două cupluri (John and Rodica Musgrave, și Ben și Rhonda Mărințuș) au vizitat casa copilăriei familiei Mărințuș din Lovrin, și au descoperit că o biserică a fost construită pe acel loc. Pastorul și soția lui, s-au rugau pentru ajutor în răspândirea Evangheliei, așa că, după întoarcerea acasă, cuplurile au asigurat ajutorul câtorva frați la traducerea doctrinelor biblice, care alcătuiesc credințele de bază ale lucrării Credinței Apostolice. Când frații s-au întors în România, în Martie 2000, ei au văzut că biserica din Lovrin a îmbrățișat pe deplin doctrințele. Următoarea cronologie arată modul în care lucrarea a progresat din acest punct.

la școala duminicală. Serviciul final al călătoriei a fost duminică seara la Teremia Mică. Clădirea bisericii a fost finalizată în 2011, iar adunarea are acum coruri de tineri și adulți, care au cântat în timpul serviciului. Au și o mică orchestră, care a cântat deosebit.

Privind înapoi la această călătorie, Viorica a spus că s-a bucurat mai ales la serviciile din partea de vest a țării, unde a crescut. A spus că a fost o mare binecuvântare să vadă copiii de la Teremia Mică cântând la instrumente. După ce a venit la Biserica Credința Apostolică din Portland, în urmă cu treizeci și cinci de ani, și a experimentat Evanghelia, ea a avut o dorință pentru bisericile din România. În timpul acestei călătorii, a fost foarte recunoscătoare să vadă că Dumnezeu are cu adevărat un plan pentru lucrarea

din România.

După întoarcerea acasă, Edna a mărturisit că, deși a auzit multe lucruri despre lucrarea din România de-a lungul anilor, ceea ce a atins inima ei cel mai mult a fost să fie martoră la Duhul dulce familiar al lui Dumnezeu în locațiile din România. Ea a spus că a fost o mare binecuvântare să fie atât de departe, și totuși, să se simtă ca acasă, deoarece a fost printre oamenii lui Dumnezeu.

În timpul unei călătorii misionare precedente din iunie, o echipă de slujitori și pastori au făcut mai multe vizite la domiciliu în sud-estul României, în orașul Coroteni. Aceasta este o nouă zonă extinsă, la aproximativ zece kilometri la nord de biserica noastră din Râmnicu Sărat, care trimite slujitori de două ori pe

săptămână pentru a conduce servicii în Coroteni. O biserică este în construcție, și a fost ținut un serviciu acolo. Pastorul Musgrave a spus că sanctuarul are o capacitate de aproximativ treizeci, dar el a numărat patruzeci și șapte înăuntru și mai mulți stând afară. Mulți din asistență aveau nevoie de mântuire, așa că, a fost fericit să vadă că toată lumea a rămas să se roage.

Seara următoare, echipa a participat la un serviciu al bisericii din Râmnicu Sărat. Aproximativ o sută de persoane au participat, și mulți au răspuns chemării la altar.

O altă zonă mai nouă este Pașcani. Acum cinci ani, lucrătorii noștri au început vizite regulate la familiile care trăiesc în cele treizeci și cinci de sate din jurul acestui oraș din nord-estul României.

W

Regiunea Vestică

SE

Regiunea Sudică/Estică

N

Regiunea Nordică

2009

SE

După ce au participat la conferința națională de la Zădăreni din 2008, vizitatori din zona Râmnicu Sărat și-au exprimat interesul față de organizația noastră. Ca răspuns, o echipă din Portland a fost trimisă în ianuarie 2009 să conducă servicii în douăzeci de locații. Aceasta a condus ca biserici Credința Apostolică să fie înființate în București, Capu Dealului, Craiova, Ghindeni, Mărgăritești, Coroteni, Moțaței Sat și Osica de Jos.

2014

SE

Pe măsură ce lucrarea s-a extins, incluzând șaisprezece locații în trei regiuni diferite, a fost necesar ca responsabilitățile de supraveghere să se împartă. Ted Bora și Gheorghe Macovei au fost desemnați Supraveghetorii Regiunii din Vestul, respectiv, Estul României.

W

Biserica din Comloșu Mic a fost inaugurată în noiembrie.

Biserica din Craiova a devenit sediul lucrării din sudul României, Pastorul Bălănoiu conducând efortul din acea zonă.

Au fost făcute vizite la domiciliu printre treizeci și cinci de sate învecinate cu orașul Pașcani, din nord-estul României.

Biserica Credința Apostolică din Boșteni a devenit sediul regiunii din nord. Este păstorită de Vasile Budeanu, care a fost misionar în regiune ani de zile și a facilitat primele vizite din Portland. Pastorul Macovei supraveghează lucrarea din nord, care include acum bisericile Credința Apostolică din Baia, Coroteni, Humulești, Râmnicu Sărat, Sodomeni și Vânători Neamț.

SE

2012

N

2013

N

2017

Ei au fost invitați în multe case să împărtășească Evanghelia, și câțiva au acceptat calea. De atunci, lucrarea a crescut de la duzine la sute. În timpul călătoriei misionare din iunie, echipa noastră a vizitat mai multe locații din acea zonă.

În orașul Baia, o clădire de biserică a fost donată recent, iar sâmbătă, 4 iunie, echipa a participat la primul serviciu Credința Apostolică organizat acolo. Au fost prezenți aproape patruzeci de oameni. A doua zi, a avut loc un serviciu de botez în apă la Boșteni, care este la o distanță de mers pe jos de Pașcani și slujește ca sediu al lucrării din acea zonă. Cei trei candidați au fost ultimii din cei zece care au primit mântuirea în Boșteni, în timpul celor optsprezece luni precedente. Acum, ei ajută la

constituirea unei adunări de șaptezeci persoane. Duminică seara a avut loc un serviciu de biserică în Humulești, și aici, adunarea a fost de aproximativ patruzeci persoane, inclusiv copii. Ultimul serviciu al călătoriei din iunie a avut loc la Vânători Neamț. Mai mult de o sută s-au adunat în curtea casei unui membru al bisericii pentru întâlnire, iar apoi, mulți au răspuns invitației la rugăciune.

La începutul anului, Harlan Lee din Roseburg, Oregon, a făcut a cincea călătorie în această regiune și a petrecut două săptămâni făcând numeroase vizite la domiciliu și la biserică. Unul dintre orașele la care s-a dus a fost Sodomeni, unde s-a procurat un fost bar și reconstruit pentru a fi folosit ca biserică. Biserica nou configurată are o adunare de

aproximativ nouăzeci. Cu câțiva ani în urmă, acest oraș a fost supus unor frecvente probleme și vizite de poliție, dar acum lucrătorii noștri declară că există o mare bucurie în rândul cetățenilor. Harlan s-a alăturat sfinților de acolo la un serviciu și a spus că au avut un timp de partășie minunat, care a durat trei ore. În timpul acela, doi și-au predat inimile lor Domnului.

Ne minunăm cum Dumnezeu a binecuvântat lucrarea din România, care a început, mai puțin de două decenii în urmă, cu o singură școală duminicală, și ne rugăm ca mult mai multe suflete să răspundă chemării Lui.

1

1. Biserica sediu a României din Zădăreni; 2. Darrel și Debbie Lee și John și Rodica Musgrave la inaugurarea bisericii din Teremia Mică în ianuarie 2006; 3. Tineri care se roagă la încheierea unui serviciu în Gottlob; 4. Copii de la școala duminicală în clădirea școlii duminicale a Credinței Apostolice din Lovrin; 5. Sigla "Isus, Lumina Lumii" de la biserica din Teremia Mică; 6. Întâlnirea anuală a taberei de tineret la Valea lui Liman.

3

4

5

6

SCURTE ÎNSEMNĂRI

IMPACTUL URAGANELOR ÎN SUDUL STATELOR UNITE ȘI INSULELE CARAIBE

Uraganele ucigașe au trecut prin Marea Caraibelor și Golful Mexic în august și septembrie 2017, amenințând multe dintre bisericile noastre din aceste zone. Primul a fost Uraganul Harvey, care a provocat precipitații record și inundații grave în Houston, Texas, Statele Unite ale Americii. Două dintre familiile bisericii noastre au fost strămutate, iar altele au suferit distrugerea proprietății, însă niciuna dintre viețile lor nu a fost pierdută.

Uraganul Irma a trecut prin regiunea Caraibelor la începutul lunii septembrie. Cursul lui s-a apropiat de Republica Dominicană și de Haiti, dar nu ne-a afectat grav bisericile sau nu a rănit pe niciunul

Clădirea bisericii distrusă pe Sf. Martin.

dintre sfinții noștri de acolo. Insula Sf. Martin, unde slujitorul Rolland Deler (Supraveghetorul Regiunii Haiti) este păstor, a fost lovită mai rău; unii dintre sfinții noștri de acolo au pierdut case și clădirea bisericii pe care o închiriau a fost distrusă. Cu toate acestea, în ultimii ani, ei au fost în procesul construirii unei biserici noi, și acea structură a rezistat furtunii. Păstorul Deler a putut, în cele din urmă, să se întoarcă la Sf. Martin la sfârșitul lunii octombrie, și

lucrează cât de repede poate pentru a termina noua clădire. Între timp, adunarea se întâlnește la închinare într-o parte a structurii incomplete. În februarie 2018 este programată inaugurarea bisericii.

Insulele Caraibe de Est au fost lovite cel mai grav, suferind daune majore în 4 septembrie. Timp de câteva zile, sistemele de comunicații și energia electrică nu au fost disponibile, dar Supraveghetorul Regiunii Insulelor Caraibe de Est, Michael Anthony, a reușit, în cele din urmă, să trimită un mesaj, anunțând că frații din Insula Tortola erau în siguranță. Biserica The Road Town și-a pierdut acoperișul și a suferit pagube serioase, atât interioare, cât și structurale; sfinții noștri de acolo plănuiesc să reunească întâlnirile cu adunarea noastră din East End (a căror clădire a fost nevătămată) până când lucrurile revin la normal pe insulă și pot să reconstruiască. În Insulele Virgine din SUA, biserica noastră Smith Bay din Sf. Toma a suferit o distrugere majoră, iar inundațiile de pe insulă au fost extinse. Multe alte biserici de-ale noastre din întreaga Caraibe au suferit și ele daune grave.

După trecerea prin Caraibe, Uraganul Irma a părut că se îndrepta spre unele dintre bisericile noastre din Florida. Cu toate acestea, calea lui s-a schimbat și niciuna din bisericile noastre nu a suferit daune. O altă furtună periculoasă, Uraganul Jose, a amenințat că trece prin Caraibe, dar a deviat. Apoi, la mijlocul lunii septembrie, Uraganul Maria a lovit din nou regiunea Caraibelor. Deși a provocat daune grave în unele zone, a avut un impact mai mic asupra bisericilor noastre față de cum era de așteptat, conform proiecțiilor uraganelor.

De la stânga la dreapta: Păstorii Edwin Gilfillary, Darrel Lee, Gledwin Mills, și Tim Debusk.

UN NOU SUPRAVEGHETOR REGIONAL PENTRU REPUBLICA DOMINICANĂ

La data de 8 octombrie 2017, s-a anunțat că Pastorul Gledwin Mills îl va înlocui pe Pastorul Alberto Smith ca Supraveghetor Regional al Republicii Dominicane. Pastorul Smith a deținut poziția timp de cincisprezece ani, iar la vârsta de optzeci de ani, a ales să se pensioneze din motive de sănătate. O scrisoare din partea Supraveghetorului General Darrel Lee afirma că zelul evanghelic al pastorului Smith a fost foarte apreciat, și îi dăm lui Dumnezeu gloria pentru creșterea lucrării din timpul slujirii sale.

Păstorul Mills este cel mai longeviv păstor slujitor din lucrarea Republicii Dominicane. Declarația din partea Pastorului Lee spunea: „Suntem siguri că stabilitatea și creșterea acestei mari lucrări vor continua cu el la cârmă. Vă rog să îl asigurați de sprijinul vostru în rugăciune.” Un serviciu oficial de înlocuire va avea loc atunci când Directorul Lucrării din Caraibe și Supraveghetorul General vor putea călători în Republica Dominicană pentru această ocazie. Rugăciunile noastre sprijină ambii Supraveghetorii Regionali, atât fostul, cât și actualul, pe cei dragi ai lor, și lucrarea din Republica Dominicană.

Noile clădiri ale bisericilor din Asaba (stânga) și Akinfenwa (dreapta), Delta State, Nigeria.

PATRU BISERICI ȘI UN SEDIU INAUGURATE ÎN NIGERIA

În 3 noiembrie 2017, au avut loc servicii de inaugurare în Asaba și Issele-Uku, Statul Delta, Nigeria. Lucrarea din Asaba a început în 1991, când câteva familii de la Credința Apostolică au fost transferate din Orașul Benin la Asaba pentru muncă. Ele au format un grup de studiu biblic și rugăciune, care a devenit oficial o biserică în 1992. Cinci ani mai târziu, adunarea a obținut o parcelă de teren, iar în 2002 a fost pusă fundația pentru actuala clădire a bisericii. În anii care au urmat, structura inițială a fost extinsă și îmbunătățită. În noiembrie 2016, slujitorul Ezekiel Osakwe a devenit păstor, și el a supravegheat multele detalii finale necesare pentru a pregăti clădirea pentru această inaugurare.

Mai târziu în acea zi, biserica din Issele-Uku a fost inaugurată. Această biserică a început în 2002 cu întâlniri în aer liber, ceea ce a condus, în cele din urmă, la studii biblice săptămânale ținute într-un magazin închiriat. În 2005, slujitorul Roseline Uwandi a fost numit păstor și a fost adăugat un program de școală duminicală. Doi ani mai târziu, a fost cumpărat

un teren, iar în 2008 a fost pusă o fundație. Slujitorul Augustine Ologbo este acum păstorul principal, ajutat de păstorul Uwandi.

Următoarea marți, în 7 noiembrie, a fost inaugurată o casă de misiune în Orașul Enugu, Enugu. Facilitatea include două clădiri, care vor asigura locuințe pentru liderii regionali și familiile lor, precum și pentru lucrătorii cu normă întreagă ai bisericii. Adunarea s-a rugat pentru o astfel de facilitare începând din 2011 și va fi un mare avantaj pentru lucrarea de acolo. În ultimii ani, patru biserici au fost inaugurate în acea zonă și alte cinci vor fi gata în viitorul apropiat, majoritatea dintre ele având între cinci sute și o mie de locuri. Membrii bisericii se pregătesc să inaugureze un locaș cu o capacitate de trei mii și construiesc un altul, cu o capacitate de patru mii. În total, ei au în prezent douăzeci proiecte de biserici în proces de construcție, din moment ce lucrarea continuă să prospere în regiunea Enugu.

Alte două biserici au fost inaugurate în Akinfenwa și în Olorunsogo, statul Ibadan, în 13 noiembrie. Peste o mie de persoane au participat la inaugurarea din Akinfenwa, depășind capacitatea

clădirii. Această lucrare a început în 1995 cu o întâlnire de grup mic pentru studii biblice. În anul 2000 a fost donată o bucată de pământ și a fost cumpărat un lot învecinat, iar în același an s-a pus temelia bisericii. O a treia bucată de pământ a fost achiziționată în 2011, iar în 2016 a fost pusă acolo fundația pentru o sală de copii. Slujitorul Isaac Ojo Faniyi a fost păstor acolo din 2013, iar astăzi, ambele clădiri sunt finalizate.

În urma acestui serviciu, biserica din Olorunsogo a fost inaugurată, unde slujitorul Emmanuel Akande este păstor. Istoria acestei adunări datează din 1986, când un grup a început să țină sesiuni de studiu biblic în casa lui Marian Adedeji. În 1990, eforturile de evanghelizare depuse de tineri au condus la o creștere a prezenței la școala duminicală și a fost adăugat un serviciu săptămânal de evanghelizare. Mai târziu, a fost donat un teren pentru o biserică, iar în septembrie 1996, a fost pusă fundația. Și aici, mulțimea de la inaugurare a fost prea mare pentru a încăpea înăuntru, fiind prezenți aproape șase sute.

CLASICII NOȘTRI

Îndreptarea, 42
Al Doilea Vânt, 45

John Friesen practicând una dintre activitățile sale preferate: pescuitul.

ÎNDREPTAREA

Dumnezeu a făcut mai mult decât să-i vindece

piciorul lui John, El i-a schimbat INIMA.

DE JOHN FRIESEN

Atât mama, cât și tatăl meu au crescut în medii religioase, dar Dumnezeu i-a condus la adevărata lumină a mântuirii prin Biserica Credința Apostolică. El i-a convins de păcatele lor și i-a mântuit, așa că am crescut într-o casă evlavioasă.

Mama mea a fost o adevărată războinică a rugăciunii. În familia noastră am fost zece copii și, înainte de fiecare naștere, ea s-a rugat și i-a cerut lui Dumnezeu să-l cheme pe acel copil la Sine. Înainte de a veni în lumea aceasta, în 3 aprilie 1924, mama mea mă închinase Domnului.

Mama a mărturisit că hotărârea ei de a avea încredere în Dumnezeu pentru vindecare divină a fost testată atunci când m-am născut cu un picior strâmb. Îndată, ea a început să se roage pentru mine, deoarece a știut că Dumnezeu avea putere de a remedia acea condiție. În timp ce eram încă un mic bebeluș, ea a primit o promisiune de la Dumnezeu. Ea a citit în Ioan 9 că atunci când ucenicii lui Isus L-au întrebat, „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”, Isus a răspuns și a zis, „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” Ea a luat-o ca pe o promisiune și a dorit ca Dumnezeu să primească toată slava pentru vindecarea mea.

În acea perioadă, un doctor a locuit în spatele casei noastre din Dallas, Oregon, și le-a spus părinților mei că probabil nu voi merge niciodată, dacă piciorul meu nu ar fi operat. A fost atât de îngrijorat, încât s-a oferit să facă tot posibilul pentru a se ocupa de operație cât timp eram încă un bebeluș. Cu toate acestea, părinții mei cunoșteau o familie care avea un copil cu un picior strâmb. Operația i-a lăsat, practic, piciorul imobilizat și trebuia să-l rotească în lateral când mergea. Părinții mei au vrut un rezultat mai bun pentru mine, așa că au continuat să se roage și să-l ceară lui Dumnezeu să se ocupe de problemă.

John de la începutul anilor 1940, în timpul adolescenței sale târzii.

Slujitorii s-au rugat pentru mine de multe ori pe parcursul primilor mei ani. Am început să umblu când am avut nouă luni, ceea ce a fost un indicator pentru mama mea, că Domnul urma să răspundă rugăciunii. Totuși, am mers pe partea laterală a piciorului, pe gleznă, pășind cu piciorul

spre interior. Îmi amintesc de multe ori că intram în casă, cu piciorul durându-mă, deoarece încercam să țin pasul cu ceilalți copii. Mama îmi spunea: „Ne vom ruga pentru asta.” Îngenuncheam împreună în rugăciune și piciorul se oprea din a mă durea, iar eu fugeam din nou afară.

Cu timpul, medicii mi-au pus o proteză pe picior în încercarea de a-l îndrepta. Deși am purtat proteza timp de aproape un an, nu a părut să se schimbe nimic. Ori de câte ori era dată jos, reveneam instantaneu în a călca pe partea laterală a piciorului. Când am început școala, unii dintre copii s-au distrat pe seama mea, poreclindu-mă „Cripp” (Infirm) din cauza condiției mele și am suferit din cauza batjocurilor lor. Cu toate acestea, în timp ce eram încă în primul an de școală, Dumnezeu a început să lucreze. Treptat, piciorul începea să se întoarcă într-o poziție normală. Pe când eram în cel de-al doilea an de școală, nu au mai existat semne vizibile ale anormalității cu care m-am născut și nici vreo afectare a capacității mele de alergare sau altceva. Domnul mi-a vindecat piciorul!

Când aveam doisprezece ani, tatăl meu și cu mine am rezolvat o treabă pentru același medic care locuise în spatele casei noastre când m-am născut eu. El l-a întrebat pe tatăl meu: „Unde este John, tânărul care a avut piciorul strâmb?” Tatăl meu a răspuns: „Cel stând chiar acolo, este el.” S-a apropiat de mine și mi-a dat jos pantoful. După ce mi-a examinat piciorul, a scuturat din cap și a spus, „Nu, acesta nu poate fi același băiat.” El nu a putut să creadă, dar Domnul a făcut un miracol.

Și alte miracole au mai avut loc în acea casă pe măsură ce am crescut. În timpul Marii Crize Economice, și cu zece copii în familie, problemele financiare au fost o realitate. Dumnezeu ne-a susținut,

Un portret de familie al lui John, Dorothy, Larry și Joyce la mijlocul anilor 1950.

însă, și ne-a trecut prin acea perioadă dificilă. De asemenea, am văzut miracole ale mântuirii - frații și surorile mele au fost mântuiți și viețile lor au fost schimbate.

În ciuda influenței creștine a familiei mele, am început să mă întorc spre lume, pe măsură ce am crescut în anii de adolescență. Prietenii mei de la școală au început să mă atragă în activitățile lor lumești și, înainte să îmi dau seama ce se întâmpla, făceam lucrurile pe care ei doreau să le fac. Puterile lui Satan au fost puternice, înclinația mea de a păcătui era acolo, și nu puteam să mă ajut. Cum îi mulțumesc lui Dumnezeu că El poate să ajungă la un tânăr ca și acesta!

De multe ori când eram în necaz, mă rugam și Domnul mă scotea din problemă, dar apoi mă întorceam la vechile mele căi. Cu toate acestea, la întâlnirea de tabără din anul în care aveam 16 ani, Domnul a început să îmi vorbească cu adevărat, arătându-mi că trebuia să-mi predau viața Lui în întregime. Convingerea mi-a cuprins inima cum nu am mai simțit până atunci.

Într-o seară la încheierea unui serviciu, m-am dus să mă rog. Nu am putut să ajung la altar, deoarece au fost prea mulți oameni înaintea mea, așa că am îngenuncheat înaintea unui scaun din față și am început să strig către Dumnezeu. La început nu părea să se întâmple nimic în sufletul meu. Nu a fost același răspuns pe care îl experimentasem ca băiat tânăr, atunci când mă rugam, așa că am început să îmi

mărturisesc și să renunț la păcate, făcând tot ce știam. În cele din urmă am strigat din adâncul inimii mele: „Oh, Doamne, îți voi da viața mea!” și intenționasem fiecare cuvânt. Am împachetat tot ce aveam în acele cuvinte și m-am predat complet voii lui Dumnezeu pentru mine. În acel moment, am simțit atingerea lui Dumnezeu. Pacea cerului mi-a umplut sufletul și bucuria a venit în inima mea. Domnul a luat inima mea strâmbă și a îndreptat-o. El mi-a luat păcatele și mi-a dat pace și victorie.

Mântuirea a fost atât de reală pentru mine, m-am simțit ca și cum aș fi mers în aer atunci când am plecat de la cort în acea zi. Am vrut să spun oamenilor ceea ce Isus a făcut pentru mine, și Dumnezeu m-a ajutat să îndrept lucrurile greșite pe care le-am făcut când eram nemântuit. Am dat înapoi lucrurile pe care le-am furat și le-am plătit, îndreptându-mi trecutul cât de bine am putut.

Pe măsură ce tabăra se desfășura, am continuat să-L caut pe Domnul, iar El a început să obțină consacrări de la mine, atătându-mi ceea ce însemna cu adevărat să îmi dedic viața Lui. În timpul unei întâlniri de rugăciune, Domnul m-a sfințit. Când am fost mântuit, pacea, bucuria și dragostea au venit, și

Duhul a fost acolo, mărturisind că am fost iertat. Dar când Dumnezeu m-a sfințit, părea ca și când m-a scăldat într-un râu al dragostei și slavei Sale divine.

Un an mai târziu la întâlnirea taberei, eram flămând după Dumnezeu, și unul dintre frații mei, care fusese nemântuit timp de mai mulți ani, a mers la altar pentru rugăciune. În acea zi, când am îngenuncheat, m-am rugat și am plâns pentru el, Domnul mi-a arătat că aveam nevoie de botez. Am început să strig către Dumnezeu, „Doamne, ce să fac? Ce vrei să fac?” Și El mi-a arătat suflete – valoarea sufletelor, inclusiv pe cel al fratelui meu, care era îngenuncheat doar puțin mai încolo. În timpul acelei întâlniri de rugăciune, Domnul nu numai că mi-a mântuit fratele, dar Și-a turnat Duhul Său într-un mod minunat și m-a botezat cu Duhul Sfânt.

În anii care au urmat, Dumnezeu mi-a dat o viață binecuvântată și victorioasă. Fiind tânăr, am fost angajat în mai multe locuri. Apoi, păstorul bisericii noastre din Medford, Oregon, m-a rugat să mă mut acolo pentru a avea grijă de vehiculele bisericii. În timp ce am locuit în Medford, am cunoscut-o pe Dorothy Young, care a devenit mai târziu soția mea.

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, am fost înrolat în armată. După pregătirea de bază din Utah, am fost detașat în Newark, New Jersey, unde am devenit directorul detașamentului medical de la Forța de Bază a Armatei Aeriene din Newark. Am găsit o baracă abandonată în apropierea pistei, unde am mers să mă rog. Era atât de zgomotos acolo, încât nimeni nu mă putea auzi rugându-mă. Ce binecuvântare a fost aceasta!

După trecerea în neființă a lui Dorothy, John și Phyllis s-au căsătorit în 1991.

După ce am fost lăsat la vatră, Dorothy și cu mine ne-am căsătorit. Am locuit în Medford, unde am avut privilegiul de a dirija corul tinerilor, de a cânta la trompetă în orchestră, de a cânta în cor, de a preda la școala duminicală și de a participa la întâlnirile de evanghelizare. În noiembrie 1946, s-a născut primul nostru copil, iar în 1948 am simțit chemarea de a predica. Într-o sâmbătă seara, fiul nostru Larry s-a îmbolnăvit foarte tare. În dimineața următoare m-am dus la biserică și m-am rugat pentru vindecarea lui. I-am spus Domnului că dacă El ne va vindeca băiatul, voi vorbi cu păstorul meu, Clarence Frost, despre chemarea mea de a predica. După serviciu, am sunat acasă pentru a întreba de Larry - și el a răspuns la telefon! Am întrebat-o pe Dorothy de el și ea a spus că a fost vindecat complet. După ce am închis telefonul, l-am văzut pe fratele Frost coborând scările. I-am spus, „Aș vrea să vorbesc cu tine”, și el a răspuns, „Și eu vreau să vorbesc și cu tine.” Am avut același subiect în mintea noastră. Am recunoscut că am simțit chemarea de a predica, iar în după-amiaza următoare, am predicat pentru prima dată la serviciul divin al tinerilor.

În 1954, liderul lucrării Credința Apostolică mi-a

cerut să ne mutăm la Chehalis, Washington, unde am avut privilegiul să slujesc în calitate de păstor de tineret și de dirijor de cor, în timp ce lucram ca pictor și, uneori, ca și constructor pentru a-mi câștiga existența. În 1955, s-a născut fetița noastră, Joyce, și în 1962, familia noastră s-a mutat în Honolulu, Hawaii, după ce mi s-a cerut să fiu păstorul bisericii noastre de acolo. În următorii ani, Domnul ne-a dat lui Dorothy și mie privilegiul să lucrăm împreună în multe biserici Credința Apostolică.

În 1991, în timp ce eram păstor în Medford, Oregon, Dorothy a decedat brusc, după o scurtă boală despre care am crezut că era pur și simplu o gripa. A fost o perioadă de suferință în viața mea, deși am fost recunoscător că Dorothy și-a atins țelul. După un timp, m-am însurat cu Phyllis Bolte, care era văduvă. Ne cunoscusem de mai mulți ani și, de fapt, eu cântasem la nunta ei cu Fred Bolte! Prima noastră locuință împreună a fost în Dallas, Oregon, unde am preluat pastoratul. Ne-am bucurat de șederea noastră în Dallas și avem multe amintiri minunate de la întâlnirile cu sfinții de acolo. Phyllis și cu mine am slujit împreună în lucrarea Domnului în mai multe locuri, înainte de a mă pensiona și a ne stabili în Chehalis, Washington.

Mă simt extrem de privilegiat că am fost parte din lucrarea Credința Apostolică în toți acești ani. Cât de mult Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mâna Lui a fost peste viața mea! Aștept cu nerăbdare veșnicia împreună cu El și dorința inimii mele este să-I rămân credincios până la sfârșit.

Slujitorul John Friesen a fost mulți ani păstor al bisericilor Credința Apostolică și a slujit, de asemenea, în Consiliul de Administrație. După zeci de ani de slujire cu credincioșie, a plecat Acasă pentru a fi împreună cu Domnul în Duminica Paștelui din 16 aprilie 2017.

CE TREBUIE SĂ FAC PENTRU A FI MÂNTUIT?

Recunoaște – „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

Mărturisește – „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Pocăiește-te – „Eu vă spun: nu, ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13:3). „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele” (Faptele Apostolilor 3:19).

Renunță – „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el... care nu obosește iertând” (Isaia 55:7)

Crede – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Al doilea vânt

Dintr-o predică
de Forrest Damron

Acest articol a fost publicat inițial în ediția septembrie-octombrie 1981 a revistei noastre.

Este un sentiment plăcut să primești cel de-al doilea vânt, să simți că puterea ta este reînnoită ca cea a vulturului, astfel încât să poți continua lupta credinței. Prorocul Isaia a avut acel gând în minte atunci când a spus: „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40:31).

Noi găsim în Scripturi multe exemple de puteri venite de la Dumnezeu. Regele David a vorbit deseori despre puterea pe care Dumnezeu i-o dăruise. În Psalmul 84, el a scris: „Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea!... Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.”

Caleb, despre care se spune de trei ori în Scriptură că L-a urmat în totul pe Domnul, a putut să spună la vârsta de optzeci și cinci de ani: „Și astăzi, sunt tot așa de tare ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru ca să merg în fruntea voastră. Dă-mi dar muntele acesta” (Iosua 14:11-12).

Puterea pe care Dumnezeu o poate da omului muritor este minunată. Numele „Samson” proiectează imediat o imagine mentală a puterii. Când Samson a avut încredere și s-a bizuit pe Dumnezeu, nimic nu l-a putut lega sau ține înapoi. Chiar și atunci când au venit o mie împotriva lui, el i-a ucis pe toți cu falca unui măgar. După luptă, s-a simțit slab și însetat și a strigat către Domnul. Biblia ne spune: „Dumnezeu a despiciat crăpătura stâncii din Lehi și a ieșit apă din ea. Samson a băut, duhul i s-a întremat și s-a înviorat (Judecători 15:19). Rețineți, cei ce se încred în Domnul, își vor înnoi puterile.

David a fost doar un păstor, păzind oile tatălui său, când i s-a cerut să ducă provizii fraților săi, care erau în armata lui Saul. În timp ce mergea pe drumul său, el a venit spre locul unde era pregătită bătălia și a întrebat de luptă. El deja a putut să simtă victoria apropiindu-se, deși mai erau multe lucruri de făcut.

Uriášul Goliat a venit să provoace oștile lui Israel. A fost ceva în neregulă în tabăra lui Israel. Niciun om nu

a dorit să accepte provocarea! Dar David a avut curajul primit de la Domnul. El i-a explicat lui Saul că a ucis atât un leu, cât și un urs atunci când veniseră să răpească mieii tatălui său. Și a mai spus că și Goliat avea să sfârșească la fel.

Deși el nu a avut superputerea omenească a lui Samson, a spus: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean.” El mergea din putere în putere în numele Domnului: mai întâi leul, apoi ursul și acum Goliat. Mai târziu, el a spus, „Cu Tine mă năpustesc asupra unei oști înarmate, cu Dumnezeul meu sar peste un zid întărit” (Psalmul 18:29).

Este dificil pentru noi să înțelegem întregul potențial al Evangheliei. Dumnezeu are mai multe binecuvântări pentru noi decât cerem. Ne mulțumim cu lucrurile mai mici atunci când ar trebui să fugim printre oști și să sărim peste ziduri. Putem cuceri provocări dificile cu ajutorul Domnului. S-ar putea să nu trebuiască niciodată să ne confruntăm la propriu cu un leu sau să fim înconjurați de oști, dar trăim în zilele când forțele răului devin tot mai puternice. Avem nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a fi biruitori, pentru a obține victorie asupra problemelor care ne apar în calea vieții.

Gândiți-vă la îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan când au stat înaintea Sinedriului care avea multă putere asupra lor - în măsura în care i-ar fi putut arunca în închisoare. Cu toate acestea, Petru și Ioan au putut să spună, „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni.” Ei nu au putut să nu vorbească despre ceea ce Isus a făcut pentru ei. Ei bine, El, i-a salvat de păcatele lor! El le-a dat putere să meargă și să nu mai păcătuiescă!

Aceasta este Evanghelia Domnului Isus Cristos. Aceasta este ceea ce primim atunci când ne mărturisim

păcatele și suntem dispuși să le părăsim. Într-o clipă, Dumnezeu eliberează oameni din dependența de țigări, din robia alcoolului și orice alt obicei păcătos. Apoi, ei pot să meargă din putere în putere.

Mai multă putere vine prin sfințire, următorul pas. Apoi, gândiți-vă la puterea care vine odată cu botezul Duhului Sfânt! Isus a spus: „Voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi” (Faptele Apostolilor 1:8). Aceste experiențe sunt reale și ele sunt o parte a moștenirii creștinilor.

Puterea lui Dumnezeu nu se diminuează pe măsură ce continuăm să-L urmăm pe Domnul. Isus a spus că niște râuri de apă vie vor curge din adâncul ființei noastre. Ele vor curge dacă păstrăm canalele curate. Petru și Ioan au știut asta. Este minunat ce au realizat acești oameni ai lui Dumnezeu prin credință și putem face și noi același lucru.

Luăți în considerare ce s-a întâmplat când Petru era în închisoare, legat între doi ostași. El dormea, netulburat de circumstanțele din jurul său. O lumină a strălucit când un înger a apărut lângă el, dar lumina nu l-a trezit. Îngerul a trebuit să-l lovească pentru a-l trezi. Lanțurile au căzut și îngerul i-a spus să-și pună sandalele și haina și să-l urmeze. În timp ce mergea după înger, poarta li s-a deschis singură pentru a-i lăsa afară.

Petru nu și-a dat seama că era treaz, până când nu a fost afară pe stradă și îngerul plecaser. Prietenii lui Petru se rugau pentru el, dar când s-a dus la ei, cu greu au putut să creadă că rugăciunile lor fuseseră ascultate.

Isus a spus că și noi am putea avea de confruntat consiliul, dar El a spus: „Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela” (Matei 10:19). Lasă-L pe Domnul să îți dea cuvintele potrivite. Noi nu a trebuit să înfruntăm o astfel de situație până acum, dar dacă va trebui, Domnul va fi cu noi.

Gândiți-vă la vremurile când apostolul Pavel a fost dus înaintea împăraților și guvernatorilor. Când se afla în fața lui Felix, Felix tremura, chiar dacă avea autoritatea Romei în spatele lui, iar Pavel era un prizonier singuratic. Dar Pavel a putut să depună mărturia puterii mărețe a lui Dumnezeu fără nicio tremurătură. Duhul lui Dumnezeu a fost cu El.

Duhul lui Dumnezeu, care dă putere credinciosului, de asemenea, convinge păcătosul de „neprihănire și judecată.” El întreabă, „Unde îți vei petrece veșnicia?”

Dacă Duhul te convinge, pare un preț prea mare de a face restituiri? Poate ați auzit oameni mărturisind că și-au îndreptat greșelile din trecut. Dacă credeți că este mai mult decât puteți duce, să știți că Dumnezeu va merge cu voi. El vă va da puterea și harul necesar.

Ne amintim mărturia unui om care spunea, „Dumnezeu m-a făcut să înfrunt ceva de care am fugit ani de zile.” El a împușcat accidental și a ucis un om în încercarea de a opri un jaf, și după ce a fost mântuit, el a scris guvernatorul Texasului și a mărturisit. El a spus, „Dumnezeu a mers înainte mea și nu a trebuit niciodată să petrec vreun moment în închisoare.”

Un alt bărbat și-a petrecut cea mai mare parte a tinereții sale în spatele gratiilor, până când cineva i-a dat un articol al Credinței Apostolice în închisoarea din Comitatul Spokane, Washington. L-a citit, și chiar în fața colegilor săi de celulă a îngenucheat, pe o podea de țigări împrăștiate și s-a rugat pentru victorie. Când a fost adus în fața judecătorului, el și-a spus adevăratul nume

**Poate ați auzit oameni mărturisind
că și-au îndreptat greșelile din trecut.
Dacă credeți că este mai mult decât
puteți duce,
să știți că Dumnezeu va merge cu voi.**

(el avusese o poreclă de ani de zile) și a pledat vinovat. Dumnezeu a înmuiat inima judecătorului și nu a mai trebuit să fie executat niciodată.

Acestea sunt victorii remarcabile la care am fost martori. Toți cei care suntem creștini putem mărturisi despre puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a-l împlini poruncile și Dumnezeu a promis că va merge cu noi chiar și la bătrânețe.

Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei într-una din ultimele sale bătlai: „La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit... Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului” (2 Timotei 4:16-17). La vremea aceea Pavel era în vârstă, dar Domnul i-a reînnoit puterea.

Cunoașteți puterea Domnului? Ați dovedit puterea Lui? Sau păcatul v-a slăbit până când simțiți că nu puteți rezista dușmanului? Aduceți-vă aminte, prin puterea sângelui lui Isus, puteți învinge: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Această putere poate să fie acum a voastră. Într-o clipă, puteți cunoaște bucuria mântuirii. Puteți simți acea putere. Veți putea să înfrunțați orice situație care vă vine în întâmpinare. Domnul va ridica un standard împotriva oricărui inamic. Puteți cunoaște senzația victoriei asupra fiecărui test și încercare.

Slujitorul Forrest Damron a fost păstor al bisericilor Credința Apostolică din Oregon și California în perioada 1949-1958, și apoi a slujit ca misionar în Indiile Occidentale și Africa până la moartea sa în 1983.

O Declarație a Doctrinei Biblice

NOI CREDEM ÎN INSPIRAȚIA DIVINĂ A BIBLIEI ȘI SUSȚINEM TOATE ÎNVĂȚĂTURILE CUPRINSE ÎN EA

Trinitatea Divină este formată din trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Isus Cristos Fiul și Duhul Sfânt, perfect uniți ca unul. Matei 3:16,17; 1 Ioan 5:7.

Pocăința este o întristare evlavioasă și o renunțare la toate păcatele. Isaia 55:7; Matei 4:17.

Justificarea (sau mântuirea) este actul harului lui Dumnezeu prin care primim iertare pentru păcate și statutul înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Romani 5:1; 2 Corinteni 5:17.

Sfințirea Deplină, actul harului lui Dumnezeu prin care suntem făcuți sfinți, este a doua lucrare definită și este ulterioară mântuirii. Ioan 17:15-21; Evrei 13:12.

Botezul cu Duhul Sfânt este umplerea cu putere a vieții sfințite și este evidențiată prin vorbirea în limbi, după cum împarte Duhul vorbirea. Ioan 14:16-17,26; Fapte 1:5-8; 2:1-4.

Vindecarea Divină a bolii este asigurată prin ispășire. Iacov 5:14-16; 1 Petru 2:24.

A Doua Venire a lui Isus va fi la fel de reală și vizibilă ca și înălțarea Lui (Fapte 1:9-11) și va consta din două apariții. În primul rând, El vine să Își ia Mireasa care Îl așteaptă. Matei 24:40-44; 1 Tesaloniceni 4:15-17. În al doilea rând, El vine să execute judecata asupra celor nelegiuți. 2 Tesaloniceni 1:7-10; Iuda 14,15.

Necazul Cel Mare va avea loc între venirea lui Cristos după mireasa Lui și întoarcerea Sa pentru judecată. Isaia 26:20-21; Apocalipsa 9 și 16.

Domnia Milenară a lui Cristos este domnia de pace a lui Isus pe pământ pentru 1000 de ani. Isaia 11 și 35; Apocalipsa 20:1-6.

Judecata de la Marele Tron Alb este judecata finală când toți morții care au fost răi vor sta înaintea lui Dumnezeu. Apocalipsa 20:11-15.

Cerul Nou și Pământul Nou vor înlocui cerul și pământul prezent, care vor fi distruse după Judecata de la Marele Tron Alb. 2 Petru 3:12-13; Apocalipsa 21:1-3.

Raiul Etern și Iadul Etern sunt locuri reale ale destinului final și veșnic. Matei 25:41-46; Luca 16:22-28.

Căsătoria este un legământ între un bărbat și o femeie care se unesc înaintea lui Dumnezeu pentru întreaga viață. Nici unul din ei nu are dreptul să se căsătorească a doua oară cât timp celălalt trăiește. Marcu 10:6-12; Romani 7:1-3.

Restituirea este necesară, unde greșelile împotriva altora sunt îndreptate. Ezechiel 33:15; Matei 5:23-24.

Botezul în Apă are loc printr-o singură scufundare „în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.” Matei 3:16; 28:19.

Cina Domnului este o instituire poruncită de Isus, pentru a ne aminti de moartea Lui până când El va reveni. Matei 26:26-29; 1 Corinteni 11:23,26.

Spălarea Picioarelor este practică în conformitate cu exemplul și porunca dată de Isus. Ioan 13:14-15.

Puteți obține informații suplimentare despre aceste doctrine și să aflați despre celelalte publicații ale noastre, disponibile atât în limba engleză, cât și în limbi străine, scriind la Biserica Credința Apostolică la adresa 5414 SE Duke Street, Portland, Oregon 97206, U.S.A. sau vizitați site-ul nostru la www.apostolicfaith.org.

Înainte ca aceste reviste să fie expediate, au loc întotdeauna rugăciuni cu punerea mâinilor peste ele, pentru vindecarea bolnavilor și mântuirea sufletelor.

Credința Apostolică (ISSN #2475-9988-print; ISSN #2572-4401-online) este publicată trimestrial de către Apostolic Faith Church, 5414 SE Duke Street, Portland, Oregon 97206, U.S.A. și este disponibilă gratuit. Timbrarea periodică este plătită la Portland, Oregon. Postmaster: vă rugăm trimiteți modificările adresei la The Apostolic Faith Church, 5414 SE Duke Street, Portland, Oregon 97206, U.S.A.

Anunțul este valabil doar pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

KING
JAMES
VERSION

1611

1611